

Zkamenělá srdce

Sir Hugo Wiggin jel na svém mohutném koni v čele královské armády. Cesta byla kamenitá a kraj, kterým právě projížděli, vypadal pustě. Připomínal mu jeho vlastní panství. Kamenitá půda, nehodící se k pěstování obilí, kde každá úroda je spíš zázrakem nežli lidským dílem. A tak se ani moc nedivil, že zde nikdo nežije. Přišlo mu také na mysl, že když mu jeho král věnoval panství, které mu teď patří a ze kterého musí odvádět daně do královské pokladny, pověsil tak nad jeho hlavu Damoklův meč místo odměny za jeho věrné služby a hrdinské činy, které pro blaho království a slávu Jeho veličenstva vykonal. Ale sir Wiggin byl rytíř a sloužit králi pro něj bylo nejen povinností, ale hlavně ctí. Proto také přijal svůj úděl a proto také teď táhl s vojskem do nové války, přestože by byl raději doma.

Jeho společník, jedoucí po jeho boku, se na něj již hodnou chvíli díval, ale nechtěl rušit svého přítele v rozjímání, a to ani přesto, že si byl jist, že se nemodlí k Bohu, že ho neprosí o pomoc v jejich tažení, ale že přemítá o tom, že by raději pobídl svého koně k cvalu a vrátil se domů.

„Moc se vám nechce, sire Wiggin? Raději byste se obrátil tam za obzor a vrátil se na své panství, že mám pravdu?“ pronesl s měkkostí v jinak tvrdém hlase starého válečníka sir Treighton a oslovil svého přítele formálně, jako by mluvil s někým komu toto oslovení přísluší, ale není zároveň jeho přítelem tak jako sir Wiggin. Věděl že mu tím připomene jeho závazek vůči králi. Závazek, který, jak si byl také on vědom, začal jeho přítel plnit již dávno, vlastně již v době, než se spolu poznali, a dokonce v době, než tento závazek vznikl, závazek, že byl jejich králem povýšen do šlechtického stavu a pasován na rytíře. Doufal, že tak alespoň trochu rozptýlí jeho chmury a odvede jeho

myšlenky jiným směrem.

Sir Wiggin pohlédl na svého přítele, opětoval lehký úsměv a bez odpovědi zatáhl za otěže, mírným kopnutím do slabin koně pobídl a ten ihned poslechl svého pána, vybočil z řady a lehkým krokem odcházel dál od hlučného průvodu.

Po krátké chvíli, kdy přešli malou travnatou plošinku a vystoupali na jeden z nízkých kopců, které se v opuštěné krajině hrbily jako vlny na rozbouřeném moři, sir Wiggin svého koně zastavil a otočil do opačného směru než se ubírala kolona, kterou před chvílí opustili. Poté přehlédl dlouhou řadu jezdců na koních, kolonu lehkých vozů tažených koňmi, za kterou se s rachotem ploužila další kolona těžkých vozů tažených voly, mizející kdesi v dáli za táhlým hřebenem tvořícím obzor. Ale ani na tomto horizontu se jeho pohled nezastavil. Pokračoval dál podél těžkých vozů, za kterými se táhly ve vířícím se prachu stoupajícím až nad obzor nekonečné zástupy pěšáků. Ale ani tyto zástupy sira Wiggina nezajímaly. Jeho vnitřní pohled plul krajinou, míjel vesnice i města až tam, kde zanechal své panství a svůj největší poklad.

Vzpomínka na jeho mladou ženu, kterou musel krátce po svatbě opustit, aby splnil svoji povinnost vůči králi a své zemi, mu sevřela srdce jako ledový příkrov a vrátila jeho mysl opět k hlučnému průvodu, který aniž by se jeho konec vynořil na obzoru odkud přicházel, začal mizet za obzorem kam směřoval.

Sir Wiggin byl rytíř. Byl tím, o čem vždy snil. Byl tím, o čem snil již od dětství, a byl na to patřičně hrdý. Válčit pro blaho království a slávu Jeho veličenstva byla jeho povinnost, ale nikdy předtím, od doby kdy mu zemřeli rodiče a on se stal tulákem, neměl tolik pro co žít jako teď. Dříve mu nevadilo zemřít. Od doby co se začal protloukat životem sám, neměl jeho život valný smysl a poté, co se dal naverbovat, byl smyslem jeho života právě boj. Zabíje-

ní, rabování a znásilňování bylo jeho životem a on to přijal bez výhrad. Jeho srdce zkoušené životem tehdy jako by zkamenělo. Ale od chvíle co poznal Gudrun, se jeho srdce zbavilo chladu a tvrdosti kamene, a opět ožilo láskou k životu, která se ovšem k válečníkovi příliš nehodí. Opět zatoužil mít opravdový domov – místo, kam se má smysl vracet – a odkud se mu teď nechtělo odjíždět – kde tolik toužil zůstat.

Jeho kůň, jako by cítil smutek v srdci svého pána, smutně zaržál, otočil se směrem k místu, kde jako had vinoucí se kolona mizela za obzor a bez vyzvání se vydal pomalou chůzí tím směrem. Sir Wiggin mu v tom nijak nebránil, pouze se ještě jednou ohlédl na opačnou stranu a nechal svého koně kráčet k jednomu z mnoha obzorů, které ještě uvidí, nežli se dostanou k místu střetu s jejich nepřítelem.

Lady Gudrun stála u okna a hleděla do dále. Nemohla sice dohlédnout tam, kam by chtěla, ale jí to nevadilo. Její vnitřní zrak tam, kam chtěla, dohlédl. Neviděla jím sice to, co by viděla, kdyby se s ním dokázala přenést do těch nekonečně vzdálených míst, ale viděla, co vidět chtěla, a to jí dávalo dostatečné uspokojení. Alespoň v rozpoložení, ve kterém se právě nacházela.

Lady Gudrun byla sirotek. Měla sice ještě mladšího bratra, ale ten se ztratil nedlouho poté, co jim zemřel otec. Matka zemřela již při jeho porodu a otec je vychovával sám. Byl to těžký život, ale nebylo to nic proti tomu, co ji čekalo po smrti otce. Jejich domek si zabrala sestra jejich otce a nastěhovala se tam i se svým mužem a dvěma dětmi. Do té doby sice žili nuzně, ale ode dne, kdy se jejich teta prohlásila za jejich novou rodinu, to bylo stokrát horší. Od té doby pro ni a jejího bratra začalo peklo na zemi.

Jejich teta se o ně ve skutečnosti nechtěla starat, ale udělala si z nich otroky. Proto také bratr záhy utekl. Ale ani tak si to nedovedla vysvětlit. Slíbil totiž otci na smrtelné

posteli, že se o svoji sestru postará, a přesto utekl a už se nevrátil.

Gudrun tak zůstala na pospas zlé tetě a musela otročit pro celou její rodinu. I tak z ní ale vyrostla krásná a milá dívka. Jenomže právě to se mělo stát, jak se později ukázalo, jejím dalším prokletím. Všiml si toho totiž její strýc a začal se jí pokoušet svádět. Když však viděl, že z toho nic nebude, zkusil to násilím, ale při tom ho přistihla jeho žena. Strýc prohlásil, že se pouze bránil, že to ona se na něj vrhla jako šílená, a obvinil Gudrun, že je posedlá ďáblem. To mohl být její konec.

Před upálením jako čarodějnici Gudrun zachránila chamtivost její tety a také strach, že když se v jejich rodině objeví čarodějnice, upadnou v nemilost také oni a skončí na hranici spolu s ní. A tak její teta vymyslela plán, jak se pomstít a zároveň vydělat peníze. Rozhodla se Gudrun prodávat v místním hostinci mužům, kteří budou jistě za milování s takovým krásným děvčetem ochotni platit. Ale již při prvním pokusu se na Gudrun přece jen usmálo štěstí a z hostince si ji na svůj hrad odvezl sir Wiggin, který za ni její tetě zaplatil více než bohaté odstupné, a tak se časem stala lady Gudrun Wigginovou, paní malého chudého panství. Ženou chudého, ale milujícího lorda Wiggina.

Ale teď se opět cítila jako sirotek. Stála u okna a hleděla do nejisté budoucnosti jako tenkrát, když zemřel její otec. Její milovaný manžel odjížděl kamsi do neznáma, aby tam bojoval proti krutému nepříteli, který chtěl zničit jejich zemi. A lady Gudrun nevěděla, zda ho ještě někdy uvidí. Zda na místo jejich země, nezničí jejich štěstí.

Její situace byla sice jiná – byla paní na panství svého muže a její rodina, tedy teta, strýc a jejich nepovedené děti se jí museli klanět jako své svrchované vládkyni, a tak nehrozilo, že by se opět nastěhovali do jejího domu a sloužila ona jim, ale přesto se v nové roli necítila dobře. Ještě nedávno byla pouhou služkou, kusem hadru, se kterým si

teta, strýc a také jejich děti mohli dělat, co chtějí, a najednou je ona ta, kdo vládne. Ta, kdo vydává rozkazy. Ona je teď svrchovaným pánem nad životy druhých a může kdykoli ukázat prstem a ...!

Při tom pomyšlení jí projel celým tělem chlad ostrý jako čepel nože. Otřásla se a opatrně se ve své mysli vrátila k poslední myšlence. Teď byla ona ten, kdo mohl kdykoli ukázat prstem a obvinít kohokoli z čarodějnictví nebo z čehokoli jiného, a vykonat tak nad ním rozsudek smrti.

To pomyšlení jí opět vehnalo chlad do žil. Pohlédla z okna tam, kam se snažila dohlédnout předtím, než začala vzpomínat na svoji minulost, ale tentokrát její pohled ukončil svoji pouť na obzoru. Přicházel soumrak. Obzor se halil do purpuru a vanul od něj chladný vítr. Lady Gudrun ještě zahlédla ve své mysli podivný obraz. Obraz bitevního pole pokrytého mrtvými těly rytířů uprostřed spleti těl obyčejných vojáků pokrytých rudou krví a cosi ji nutilo dívat se dál, jako by něco, nebo vlastně někoho hledala. Uvědomění si této skutečnosti jí však otřásl natolik, že se prudce otočila, aby se nemusela dál na krvavý obzor dívat a přitáhla si svůj plášť blíž k tělu, ve snaze se zahřát.

Její pohled sice unikl krvavě planoucímu obzoru, ale spočinul na Lotě, služebné sira Wiggina. Lota stála u dveří vedoucích ze sálu a sledovala lady Gudrun ostřížím zrakem. Lady Gudrun se zdálo, že se jí snaží svýma pronikavými hnědými očima dostat doslova až do její mysli a číst její myšlenky. Jinak si alespoň nedovedla vysvětlit, že i přesto, že k ní již nestojí otočena zády ale čelem, Lota stojí stále jako kamenná socha a probodává ji svým pohledem, aniž by jí vadilo, že se na ni dívá.

Lady Gudrun se opět otřásla chladem, ale nebyla si jista, je-li to strachem z Lotina podivného chování, anebo sílícím mrazivým větrem, pronikajícím do místnosti otevřenými okny. Odvrátila svůj zrak a sklouzla pohledem ke krbu, kde na zemi klečela Nevena, její služebná.

Ten pohled ji opět trochu zklidnil. Nevena byla dívka jejího věku, která sdílela podobný a vlastně tak trochu její vlastní osud. Nebyla to žádná kráska. Pracovala v hostinci, do kterého odvedla Gudrun její teta se svým ohavným úmyslem. Ale Gudrun se znala s Nevenou již dříve. Občas se potkaly a Gudrun se jí svěřovala se svým trápením a těžkým životem. Sama ani nevěděla proč. Vždyť i ona měla podobné trápení, ale na rozdíl od Gudrun, žila nevolnickým životem u svých příbuzných již od dětství, a tak byla mnohem protřelejší. A vlastně to ona dokázala nějak přesvědčit sira Wiggina, aby ji vykoupil a vzal si ji na svůj hrad. Gudrun poté cítila k této drzé, chladné a přesto stále soucitné dívce vděčnost. A tak, když jí lord Wiggin nabídl manželství, požádala ho, jestli by si k sobě nemohla vzít Nevenu jako svoji služebnou. Ale nebyla to jen vděčnost, co ji k tomu vedlo. Gudrun se totiž od samého počátku na hradě necítila dobře. Byla tam cizí a cítila v pohledech i chování mnohých jeho obyvatel jisté nepřátelství, a tak chtěla mít u sebe alespoň jednoho blízkého člověka. Spřízněnou duši. Někoho, komu by mohla důvěřovat.

Nevena právě připravila dříví na oheň a uklízela kolem krbu. Lady Gudrun její pohyby zaujaly. Bylo vidět, že Nevena je na takovou práci zvyklá a dokonce dobře ví, kdy je co potřeba udělat. Při tom pohledu se jí po těle rozlil hřejivý pocit. Pocit člověka, který se po dlouhých útrapách prožitých na cestách, vrátil domů. Najednou pocítila uspokojení s tím, že si Nevenu k sobě vzala, a napadla ji myšlenka, že by si z ní časem mohla udělat společnici. Nevena by se jí starala o všechno, co by potřebovala. Dávala by příkazy služebnictvu a dělala by jí společnost za dlouhých dnů a hlavně večerů, kdy by její manžel nebyl doma. Byla by to – a vlastně již je – jediná její přítelkyně, a za to, co pro ni udělala, je práce služebné přece jen málo.

„Loto, zavřete okna! Začíná být zima!“ vydala lady Gudrun příkaz, aniž by si uvědomila stav, v jakém se ještě

stále Lota nachází. Mohla ho dát Neveně, ale ta již svoji práci měla a tak ji v jejím počínání nechtěla rušit. Pak vykročila od okna ke svému křeslu pokrytému kožešinami. Ale již při druhém kroku ji cosi zarazilo. Bezděčně se ohlédla po Lotě. Ta se již rovněž pohnula, ale stále hleděla na lady Gudrun, pouze teď měl její pohled výraz člověka, který se právě probudil z dlouhého a hlubokého spánku.

„Loto! Řekla jsem abyste zavřela okna! Začíná být chladno!“ Lota stále zírala na lady Gudrun jako by nevěděla co po ní chce, ale i přesto již jevila známky návratu do reality.

Zatím co Lota se do reality pomalu vracela, lady Gudrun se realita opět jako by vzdalovala. Nejdříve pocítila pocit zloby z toho, že na ni služebná tak zírá a neposlouchá co jí říká, takže lady Gudrun začínala uvažovat, jak se služebné zbavit. Ale byla si vědoma, že je to služebná jejího manžela a bez jeho svolení to udělat nemůže. Z jejího zamyšlení ji však vyrušil Lotin chraplavý hlas.

„Neveno, zavři okna a rozdělej už konečně ten oheň! Trvá ti to nějak moc dlouho!“

Lotin příkaz lady Gudrun nejdříve ani moc nechápala, ale když se na ni její služebná Nevena podívala s podivnou grimasou v obličeji, která přímo čpěla vzdorem a současně prosila o pomoc, pohlédla na Lotu a před očima se jí zjevil v těle starší ze služebných, obraz její tety. Lady Gudrun polilo horko vzteku a neskutečné nenávisti.

„Loto zavřete ty okna a vypadněte! Vy tady nemáte co rozkazovat! Paní tohoto domu jsem já! Tak na to nezapomínejte!“

Nevena stále klečela u krbu, ale její grimasa se změnila v užaslý pohled malého dítěte s vykulenýma očima. Lota naopak probodla svoji paní pohledem přivřených očí šelmy, chystající se vrhnout na svoji kořist. Poté stejným pohledem probodla také Nevenu a po krátkém zaváhání se

vydala rázným krokem k oknům.

„Přítáhni mi křeslo blíž ke krbu a připrav mi vyšívání. A až to budeš mít, zajdi do kuchyně a dones nám večeri sem,“ přidala další pokyny, tentokrát však mnohem smířlivějším hlasem lady Gudrun a dodala,

„Nevena bude večerět semnou!“ Lota udělala vše, co jí její paní přikázala, a vydala se ke dveřím. Tam krátce zaváhala, ale nakonec se přece jen otočila a s pohledem upřeným na lady Gudrun se i přesto, že ji to bylo zjevně proti mysli, své paní poklonila a zmizela v setmělé chodbě.

Nevena stále nespouštěla pohled ze své přítelkyně a v jejích očích se objevil náznak strachu. Když se lady Gudrun usadila do křesla, Nevena si stoupla, odešla ke dveřím vedoucím do chodby, za kterými zmizela služebná Lota a zavřela je. Vrátila se ke krbu a zapálila si louč od svíčky stojící na krbové římse, kterou si před tím přinesla zapálenou z kuchyně, aby nemusela běhat pro oheň až tam, a když v krbu zaplál oheň, konečně si dodala odvalu promluvit.

„Takovoudle tě neznám, Gudrun. Teď si mluvila doopravdy jako nějaká lady,“ oslovila lady Gudrun jako svoji přítelkyni, tak jako dřív, i když od té doby, co za ní přišla na hrad lorda Wiggina, jí tak směla říkat pouze když byly spolu samy. Jinak ji musela oslovovat lady Gudrun, tak jako ostatní obyvatelé hradu i podhradí. Ale protože si nebyla jista jejím rozpoložením a vlastně ani svým postavením ve vztahu ke své přítelkyni, pomalu se zvedla a pohlédla na lady Gudrun provinilým pohledem malého štěněte.

Lady Gudrun se na ni také jakoby provinile usmála, ale odpověď na její, ať už vyslovené a nebo nevyslovené otázky, jí žádnou nedala.

Když jim Lota přinesla večeri, scéna připomínala pantomimu. Nikdo nemluvil, pouze Nevena pokukovala chvíli po Lotě, která mlčky a přesto s téměř ohromujícím kři-

kem zlosti chystala stůl k večeři, a chvíli na lady Gudrun, která tiše hleděla do krbu a jen tak bezděčně odložila svoji výšivku, na které ještě před chvílí pracovala, na malý stolek vedle křesla. Zatím co Lota vypadala, že každou chvíli praskne jako močový měchýř z prasete přeplněný vodou, lady Gudrun se naopak jevila klidná a mírná, jako kdyby oheň, do kterého hleděla, spálil veškerou zlobu, kterou vůči manželově služebné ještě před nedlouhou chvílí cítila.

Lota připravila stůl a bez oznámení této skutečnosti své paní se vydala vyprovázena zvědavým Neveniným pohledem ke dveřím. Ale ticho, které této scéně vládlo, narušil hlas lady Gudrun.

„Loto?! Jak dlouho už u sira Wiggina sloužíte?“ Lotino jméno vyslovila s důrazem, ale otázku položila mírným, téměř něžným hlasem.

Lota se zastavila, neochotně se otočila a pohlédla lady Gudrun zpřímá do očí, chtěje jí nejspíš připomenout, že než si přivedl sir Wiggin ji, vládla na tomto panství ona. Ale to lady Gudrun dobře věděla. Než si ji sir Wiggin vzal za ženu, pracovala zde také jako služebná a dobře si pamatuje, že sir Wiggin rozhodoval pouze ve věcech, ve kterých rozhodovat nikomu jinému nepříslušelo, ale služebnictvu a lidem, kteří přišli z nějakého důvodu na hrad, rozkazovala Lota, jako kdyby ona byla paní tohoto panství. Přesto však byla spravedlivá a opravdu dobře a oddaně sloužila svému pánu. A ani k ní se dřív nechovala špatně. Jenže jakmile si všimla, že ji sir Wiggin považuje za něco víc než služebnou, a vycítila, že takhle mladá dívenka by se brzy mohla stát její paní, své chování změnila, a teď když cítila, že nad sebou nemá pevnou ruku svého pána, dovoluje si víc, nežli jí přísluší.

„Od začátku,“ odpověděla Lota.

„Jak to myslíš – od začátku? Jako že od té doby, co se sir Wiggin ujal tohoto panství?“ zeptala se lady Gudrun

a v jejím hlase se dala rozpoznat téměř dětská zvědavost.

„Ano. A vlastně ještě déle. Já sem tady sloužila už jako dítě – vlastně jsem se tady na hradě narodila. A když sem vyrostla, pomáhala jsem své matce, která tady sloužila předešlému pánu a pak jsem u něj sloužila i já... než umřel a panství připadlo našemu králi. Ale i potom sem to tady měla na starost až do příchodu sira Wiggina – a vlastně vašeho.“

Lota mluvila s takovou hrdostí v hlase, že se Nevena neubránila a poulila na ni oči překvapením jako malé dítě. Ale poslední slova již tak sebejistě a hrdě nezněla. Při nich jako by jí selhal hlas lítostí.

Také lady Gudrun na ni hleděla téměř s úžasem a obdivem, ale nakonec jí bylo stárnoucí služebné spíš líto.

„Už můžu jít – milostpaní?“ zeptala se Lota a oslovení téměř vyplivla. Když ji překvapená lady Gudrun kývla hlavou na souhlas, lehce se s výrazem znechucení v obličeji uklonila a odešla.

„Trochu si dovoluje, nezdá se ti?“ zeptala se Nevena a pohlédla na lady Gudrun. Ta pouze pokrčila rameny, jako by nevěděla co odpovědět, zhluboka si povzdechla a opět se zahleděla do hřejivých plamenů.

Na jednom obzoru snášející se temnota a na druhém rudá záře jako předzvěst hrůz, které se mají v nedaleké budoucnosti odehrát. Právě tím směrem, směrem, kde se nad obzorem rozprostírala krvavá záplava, měla armáda, jejíž součástí byl také sir Wiggina, namířeno.

Mezi oběma horizonty vládlo šero přicházející noci. Blížící se temnotu prosvěcovaly plápolavé ohně, kolem kterých se shromažďovali vojáci, vozkové a další lidé, kteří se účastnili této výpravy. Od některých ohňů zněl smích, někde zvuky různých hudebních nástrojů, někde hlasité výkřiky znějící jako vyhrůžky. Každý se věnoval tomu

svému. Někdo se těšil na boj, ve kterém prokáže své hrdinství, jiný zas na rabování a znásilňování, při kterém si užije, jiný zas dělal cokoli, co mu umožnilo zapomenout na hrůzy, které ho čekají. Tak nějak vypadalo ležení královské armády.

Sir Wiggin neměl stání. Neustále se procházel po ležení, zjevoval se jako duch u jednotlivých ohnišť, naslouchal, co si vojáci povídají, a občas se vložil do sporu, který hrozil vyvrcholit v krvavou bitku. Život v takovém ležení znal moc dobře. Právě procházením se a pozorováním dění kolem sebe získal velkou část svých zkušeností. Stal se také oblíbeným mezi muži, kteří dobře věděli, že jim rozumí, protože zná všechny zákoutí mysli a života válečníka.

Při svém procházení táborem zaslechl mnoho písní, ale pouze jedna ho zaujala natolik, aby se do ní tiše zaposlouchal.

*... doma jsme nechali rodiny
zády jsme se k nim otočili
abychom mohli bojovat
životy své položit.
Položit životy za Boha
za krále a slávu světskou,
abychom rodinám nechali
tu bídu, ve které žijem,
Božskou i tu lidskou*

Pěvec si sira Wiggina stojícího ve stínu všiml. Nevěděl však, kdo to tam stojí a poslouchá. Z počátku se polekal, ale když sir Wiggin vystoupil ze stínu, očividně se mu ulevilo. Znal pověst sira Wiggina a tak věděl, že za své buřičské písně nebude potrestán. I když to mu bylo stejně jedno. Byl si dobře vědom, že pokud se bitva nebude vyvíjet dobře pro vojsko, ke kterému patří, moc nadějí na přežití stejně mít nebude. A také život, který žil, už ho omrzel. Smrt bral jako vysvobození z krutých muk života. Malý

plamínek naděje však v jeho srdci stále ještě plápolal. Od doby, co se panství, k němuž patřila i vesnice, kde žila jeho rodina, ujal sir Wiggin a roznesly se po celém okolí pověsti o něm, toužil být jako on. Toužil po hrdinských činech a stát se rytířem. Proto se také nechal najmout na tuto výpravu. Nepatřil sice k vojákům, ale doufal, že si ho třeba všimne některý z rytířů a přijme ho do svých služeb. Jak se vloučit do přízně některého z nich, ještě nevěděl, ale byl odhodlán toho dosáhnout a nebo zemřít a ukončit tak své trápení.

Sir Wiggin hleděl na mladého pěvce, ale jeho mysl se vzdalovala. Náhle již nebyl rytířem, ale otrhaným klukem, sedícím u ohně v chudé chatrči svých rodičů, naslouchajícím vyprávění svého otce o hrdinství a dobrotě jejich krále. Otec byl sice chudý, ale králi byl oddaný a vždy mu zdůrazňoval, že peníze nejsou důležité. Mnohem důležitější je čest. Prožít život se ctí, to je to, co dělá i z obyčejného chudáka pravého rytíře. Oddaně sloužit svému králi a své vlasti, ať už jako sběrač lesních plodů, nebo rytíř bojující po boku krále proti nepříteli jejich společné vlasti, to vše je důležité a dělá-li to člověk s upřímným srdcem, ne jen pro svůj prospěch, ale pro prospěch království, je to čestná služba a takový člověk je skutečným rytířem. Sloužit králi je čest, kterou žádný skutečný muž nemůže odmítnout. A tak když do jejich vesnice vpadl se svoji hordou zabijáků jeden ze zlotřilých lordů, kteří chtěli upřít králi vládu nad jejich společnou vlastí, a celou vesnici vypálili a pobořili, přísahal pomstu všem, kteří by chtěli v budoucnu udělat něco podobného. Jediné, co si z té hrůzy zapamatoval, byl obraz jeho otce, který se vydal bránit svoji vesnici a práva svého krále s holýma rukama proti po zuby ozbrojené hordě. Pak když již neměl rodinu a domov, zbylo mu jen jediné, pro co ještě mělo smysl žít, stát se rytířem a bojovat proti zlu. A tak se stal stejným ztracencem jako tento mladík a mnoho jemu podobných.

Jenomže touhy a sny se mnohdy mívají se skutečností, a tak také on nakonec vraždil, znásilňoval, bořil a vypaloval domovy jiných. Stal se stejně krutým a bezcitným jako byli oni muži, kteří pobili jeho rodinu a vyhnali ho z domova.

Sir Wiggin se vrátil ze vzpomínek. Smutně pohlédl na mladého pěvce a mírným pokývnutím hlavy ho vyzval, ať hraje dál. Jeden z mužů sedících u ohně vstal a podal siru Wigginovi kožený měch naplněný vínem. Sir Wiggin se napil, pak došel až k ohni a podal měch mladému pěvci.

„Na. Pij. Víno je jeden ze dvou léků, které dokáží vyléčit bolavé srdce.“ Když si mladík měch vzal, sir Wiggin smutně sklonil hlavu a otočil se k němu zády.

„Ten druhý je – milosrdná smrt,“ dodal a odešel do temné noci. Po návratu ke svému příteli siru Treightonovi, seděl již u jeho ohně jiný z rytířů účastnících se výpravy, sir Perkins. Pro sira Wiggina to nebyl příliš lákavý společník. Byl sice urozeného rodu, ale měl vychování řeznického psa. Sir Perkins byl sice známý svojí udatností, ale k té ho vedla spíš touha po zabíjení. Miloval boj a často se chlubil svojí láskou k němu a také říkával, že nejpřitažlivější vůně je vůně krve.

Když ho sir Wiggin uviděl, zaváhal a dokonce se pokusil otočit a odejít do svého stanu, ale sir Perkins ho také zahlédl a hned na něj zavolal: „Sire Wiggine, přisedněte, místa je tady dost! Nebo snad pohrdáte společností nás urozených rytířů?!“

Sir Wiggin si byl vědom, že někteří ze šlechticů se stále nemohou smířit s tím, že jejich král udělil šlechtický titul tulákovi, kterým kdysi sir Wiggin byl, ale jediný sir Perkins mu to dával podobnými poznámkami nepokrytě najevo.

„Ne nepohrdám vaší společností, sire Perkinsi, vždyť patřím rovněž k urozeným rytířům Jeho veličenstva,“ odpověděl, posadil se vedle svého přítele sira Treightona

a v duchu si vychutnával kyselý škleb, který se objevil v obličejí sira Perkinse.

„Jaká je nálada v ležení, příteli?“ zeptal se sir Treighton spíš proto, aby odvedl řeč jinam, než že by ho to doopravdy zajímalo.

„Jako vždy sire Treightone. Vojáci se těší na boj a ti ostatní se těší domů.“ Sir Treighton zamyšleně pokýval hlavou, ale nežli stačil něco říct, ozval se znovu sir Perkins:

„A co vy sire Wiggine, vy se těšíte na boj anebo domů?! - Asi spíš domů co? Máte mladou ženu. S tou by vás čekalo jistě lepší povyražení, než rychlovka uprostřed hořící vesnice s nějakou špinavou selkou.“

„Vy jste měl také mladou ženu, sire Perkinsi, a dokonce ne jednu. Netěšival jste se domů, když jste je musel zanechat samotné a odjet do nějaké bitvy?“ zeptal se sir Treighton.

„To měl, ale žádnou sem nikdy nenechal samotnou doma. Ony vždycky jaksi umřely dřív, než jsem se do nějaké té bitvy vydal,“ odpověděl sir Perkins a drsně, až chvátavě se zasmál.

„Sir Perkins totiž nikdy neví, je-li ještě doma, anebo už na bojišti. - Proto má nejspíš takovou úmrtnost manželek,“ přidal se k hovoru sir Wigin a potměšile se zasmál.

„Ženský jsou jako slepice, pánové – když začnou zanášet, je lepší jim podříznout krk, než je zbytečně živit. Ale to vás, sire Wiggine, také čeká. Nebo snad myslíte, že když vaše ženuška pochází z vašich kruhů, tak je něco jiného než ty naše. Já sem dokonce slyšel, že už má jisté zkušenosti. Že prý jste si ji dokonce koupil v nějaké hospodě?“

Když sir Perkins domluvil, začal se smát, až celý zrudl v obličejí. „Kdybyste měl problém s vyřízením té záležitosti, až se vrátíte domů, tak mi ji pošlete. Já to za vás s chutí vyřídím. Není totiž nad to, když takovou couru držíte pod krkem a díváte se do těch jejích vystrašených očí. To

prostě miluju.“

„Pánové, myslím že bychom měli jít spát. Čeká nás ještě dlouhá cesta a na jejím konci zatraceně dlouhý a těžký boj,“ prohlásil spěšně sir Treighton, jelikož si všiml výrazu v obličeji svého přítele a nechtěl, aby se rozhořel mezi těmito dvěma spor, který by mohl vnést nesvár také mezi ostatní rytíře a jejich vojáky. Ne před bitvou. Ale ani poté, protože měl sira Wiggina rád jako vlastního syna, a tak nechtěl, aby si proti sobě poštvál tak silného protivníka, na jehož straně stáli mnozí další bohatí a vlivní rytíři a lordi jejich království.

„Vás se to snad netýká, sire Treightne. Vy budete stát v ústraní a dívat se na tu parádu zpozzdálí... Nebo se snad chcete na stará kolena ještě také trochu pobavit?“

„To by ale mohlo zmenšit naši sílu. Protože ...“

„Sire Perkinsi! Sir Treighton sice možná nevybojoval tolik vítězství uprostřed hořících vesnic se špinavými selkami jako vy, ale jeho zásluhy na bitevních polích zpochybnit nemůžete. A dožijete-li se jeho věku, jistě budete rád, budou-li se k vám ostatní chovat s patřičnou úctou, která vám bude jistě náležet!“ přerušil sira Perkinse sir Wiggin pevným a důrazným hlasem. Nebyl rozčilený. Na podobné drsné žertování mezi rytíři i vojáky byl zvyklý. Ale aby někdo urážel muže jako je sir Treighton, to prostě nedokázal jen tak přejít mlčením. Sir Treighton patřil právě k těm málo mužům z těch, o kterých mohl říci, že je dobře zná, o kterých byl přesvědčen, že jsou to opravdoví rytíři, tak jak o nich mluvil a které ctil jeho otec. Zato sir Perkins, který sice rád takto drsně žertoval o ostatních, ale žerty na svoji osobu neměl rád, chladný rozhodně nezůstal. Hned poté co sir Wiggin dokončil svoji krátkou řeč, vyskočil od ohně rudý v obličeji, jenže tentokrát ne od smíchu, ale od vzteku, jako by právě trubač oznámil začátek boje, a probodával svým zuřivým pohledem sira Wiggina s rukou svírající jílec meče tak silně, až mu zbělely klouby prstů. Jeho

nitro hrozilo vybuchnout vztekem, ale sir Perkins byl zkušený válečník a také dost chladnokrevný nato, aby dokázal i v podobných situacích přemýšlet a odhadnout tak své možnosti. Proto mu bylo jasné, že sir Wiggin není snadná kořist. Jeho vítězství by v tomto souboji bylo více než nejisté a také je čekal ještě ten hlavní boj, kvůli kterému se na tuto výpravu vydali, a tam by bojovník jako je sir Wiggin scházel. A nejen on. Ale také velké množství vojáků, kteří si tohoto Lorda z Nemanic oblíbili, by bez tohoto zkušeného a oblíbeného rytíře nejspíš přišlo o odhodlání bojovat. Proto také nakonec uvolnil jílec z pevného sevření, meč pouze o něco málo povytáhl, aby ho mohl se zvučným třesknutím opět zarazit do pochvy a pak, poté co si se zjevným pohrdáním odplivl, odešel do tmy.

Sir Wiggin seděl u ohně klidný, jako kdyby se s nim před odchodem Sir Perkins přátelsky rozloučil a hleděl zamyšleně do skomírajících plamenů. Sir Treighton se naopak nervózně zavrtěl a hleděl na klidnou tvář svého přítele. „Neměl bys sira Perkinse takhle provokovat. Mohlo by se ti to vymstít. Sir Perkins ...“ „Máte strach, že by mně mohl zabít?“ přerušil sir Wiggin jeho řeč a s lehkým úsměvem na něj pohlédl. „Věřím, že v čestném souboji muže proti muži bys byl vítězem ty. Ale sir Perkins toho o cti moc neví. Myslím že ...“

„Ne! Sir Perkins je sice bezectný a chladnokrevný vrah. Ale zabít mne ze zálohy? K tomu by se nesnížil. A najmout si někoho? – Tu radost, dívat se mi do očí jak umírám jeho vlastní rukou, tu by si neodepřel. Na to je příliš krvelačný a samolibý,“ znovu ho přerušil sir Wiggin a mluvil, jako by siru Treightonovi četl myšlenky.

„Ale také je pomstychtivý! Nezapomeň na jeho tři manželky!“ dodal rychle sir Treighton v obavě, že ho jeho přítel opět přeruší, a zadíval se do teď již pouhých žhnoucích uhlíků, snažíc se v nich, jako nějaká vědma, vyčíst budoucnost.

Hradní zdi příliš tepla a vlastně ani krásy letního dne do útrob hradu nepustily. A tak se lady Gudrun vydala na krátkou procházku. Stýskalo se jí po manželovi. Po dobu, kterou strávila na hradě coby jeho manželka, byli téměř stále spolu. Sir Wiggin se nemoohl nabažit její krásou a lady Gudrun to dělalo dobře. Jeho neustálá pozornost. Vyjíždky na koních, i když lady Gudrun se na koni teprve učila jezdit. Jeho neustálá přítomnost a při jejích prvních krůčcích na tom nádherném zvířeti, které jí věnoval jako svatební dar, jeho strach o její zdraví...

Lady Gudrun se rozesmála, ale hned se zastyděla a rychle se rozhlédla kolem, jestli ji někdo neviděl. Vzpomínka na manžela, jak chodil vedle koně připravený ji zachytit kdykoli se mu pouze zazdilo, že padá z jeho hřbetu, ji rozněžnila a roztesknila ještě víc. Něco takového nikdy předtím nezažila. Snad jenom její rodiče mohli mít o její zdraví takový strach, ale jen do té doby, kdy dospěla do věku, ze kterého si již alespoň nějaké vzpomínky uchovala. Jenomže tenkrát již její matka nežila a otec neměl čas se o ně tak starat. Miloval sice své děti, ale nemohl se jim věnovat celé dny, a tak si lady Gudrun nevzpomněla ani na jediný okamžik, kdy by jí její otec vzal něžně do náruče a projevil jí svoji lásku, kterou k ní zcela jistě cítil. Dokonce ani k jejímu bratrovi se, co si dokázala vzpomenout, nechoval jako k batoleti, a tak byl její bratr již od narození samá boule a škrábanec. Ale lord Wiggin věděl, jak projevit ženě svoji náklonnost. Jak udělat ženu šťastnou.

Vzpomínka na to, jak jí její manžel k sobě něžně tiskl svými silnými pažemi, jí vyloudila na tváři něžný úsměv. Všechny ty vzpomínky nakonec zahnalý chmury, se kterými se poslední dny každé ráno probouzela, a den pro ni zkrásněl ještě víc. Najednou viděla krásu snad úplně ve všem. Zapomněla na osamění, které prožívala, a zajímalo ji každé sebemenší dění, které prostory hradu nabízely.

Radost jí kalilo pouze chování lidí, které potkávala. Všichni se jí klaněli, ale nikdo s ní nechtěl sdílet její radost a štěstí. Všichni se pouze uklonili a šli dál. Ale lady Gudrun se zdálo, že spěchají víc, než doopravdy musí. Dokonce i malé děti, které si hrály nedaleko kovárny a vesele se smály, když uviděly lady Gudrun, přestaly se svojí hrou a rychle se vzdálily z dohledu. Lady Gudrun stála uprostřed nádvoří, a přestože se kolem pořád něco dělo a neustále kolem ní někdo procházel, radost a štěstí bylo náhle pryč a ona jako by stála zcela sama, na pustém temném nádvoří.

Lady Gudrun již chtěla odejít a opět se uzavřít do chladného nehostinného šera svých komnat, když vtom z kovárny vyšel kovář. Byl to mladý a silný muž. Jeho svalnaté tělo se ve sluneční záři lesklo potem, a když vzal do rukou velké kladivo, jeho svaly se napjaly a rozehrály poutavé divadlo, které lady Gudrun zaujalo. Hleděla na toho siláka a nemohla od něj odtrhnout oči.

Kovář si jí nevšímal. Dělal si svoji práci, jako by neměl ponětí o tom, jaký divák sleduje jeho představení.

Stejně tak lady Gudrun se věnovala pouze jemu a přestala vnímat okolí. Každá rána kladiva do žhnoucího železa rozpalovala její srdce touhou. Touhou po něžném, ale pevném sevření silných rukou. Najednou cítila jak se její ňadra mačkají na pevnou svalnatou hruď a její tělo obepínají silné paže, jako železné obruče. Žár výhně pomalu rozpaloval její nitro a spaloval jí celé tělo. Lady Gudrun stála jako uhranutá a její vášeň jí pomalu sálala i z doširoka otevřených očí.

„Ale lady, takhle se chová dáma?“

Ozvalo se za jejími zády a lady Gudrun strnula úlekem. Celá zrudlá studem se otočila a vytřeštila oči na Nevenu. Ta stála proti ní s nevinným úsměvem, ale když viděla, do jak trapné situace svoji přítelkyni, ale hlavně svoji paní přivedla, přestala se usmívat a začala koktat, aniž by věděla,

co chce vlastně říct. Chvilí tak stály a hleděly na sebe bez toho, že by některá řekla alespoň něco na svoji omluvu. Ale Nevena se nakonec z úleku vzpamatovala a pronesla něžným hlasem s téměř nemravným tónem: „Krásnej chlap, co?“ A v očích se jí zajiskřilo.

„Tohle už mi víckrát nedělej!“ okřikla ji tiše lady Gudrun a probodla ji přivřenýma očima, jako had měřící si svoji kořist. „Promiň, já sem netušila, že seš tak zamyšlená. Příště si dám pozor,“ zakňourala Nevena lítostivě, ale hned zase vyloudila na své pihovaté tváři líbezný úsměv.

„Ale taky se ti líbí – nebo ne?“ dodala a spiklenecky se zasmála. Z tváří lady Gudrun mezitím sice zmizelo zbarvení cudnosti, ale po této otázce se jí na tvářích opět objevil slabý ruměnc. Na otázku ale neodpověděla. Pouze se usmála a pak beze slova vykročila ke vchodu do hradu, aniž by věnovala sebemenší pohled kováři, kterého ještě před chvílí tak necudně obdivovala.

Nevena se svojí paní nešla. Měla jinou práci, a tak zůstala stát na místě a se zamyšlením svoji paní sledovala dokud jí nezmizela z očí.

Lady Gudrun šla rychlými kroky a tvářila se vážně. Tentokrát jí však nevadilo, že ji jdou všichni z cesty. Byla ráda, že je sama se svými myšlenkami. To, v jaké situaci ji přistihla Nevena, ji trápilo. Byla si vědoma nebezpečí, které z toho pro ni plyne. Kdyby se o tom dozvěděl její manžel, byl by konec sladkého milování a panského života. Kdoví, jestli by nakonec neskončila tam, kde ji její manžel našel. Kdyby se to dozvěděl ...! Náhle se jí udělalo slabo. Celé tělo jí ochromila myšlenka, že ji na nádvoří zahlédla Lota. Lady Gudrun věřila, že Nevena ji neprozradí. Byla to její přítelkyně, a když si ji zaváže ještě víc a udělá z ní svoji společnici, bude mlčet docela určitě. Ale Lota, to bylo něco jiného. Tu si nijak zavázat nemohla. Neměla ji ráda a navíc byla siru Wigginovi zcela oddána. Již dříve lady Gudrun napadlo, že by se jí měla nějak zba-

vit, protože by jí mohla škodit. Neměla sice žádné špatné úmysly a sira Wiggina si nevzala pro peníze, ale doopravdy z lásky, jenomže kdo jí to věří. Nikdo! Snad jen sám její manžel, ale to je málo. Lotu svým sňatkem s lordem Wigginem připravila o výsadní postavení na jeho panství a to je dostatečný důvod, aby ji nenáviděla a osnovala pomstu. Lotě by stačil jakýkoli důvod k tomu, aby ji v očích jejího manžela pošpinila. A svoji nenávisť jí dává najevo od samého počátku. A také jí od začátku vzdoruje. Myšlenek na to, že by se měla Loty nějak zbavit, si začala všimnout až v posledních několika dnech po odjezdu svého manžela. Tehdy začala být Lota vzdorovitější a panovačnější než dřív. Někdy měla pocit, že Lotu šíří touha, aby ona zase poroučela jí. Dřív to byla vždy pouze letmá myšlenka, která zmizela stejně rychle, jak jí vytanula na mysl, a tak ji nikdy dál nerozvíjela. Teprve až teď si začala uvědomovat všechny ty okamžiky a potřeba zbavit se Loty postupně zahalovala celé její nitro jako temné mraky podzimní bouře.

Opřela se o roh výklenku okna, kterým bylo vidět na část nádvoří, a dál v mysli rozvíjela myšlenky na to, jak Lotu umlčet v případě že by ji doopravdy viděla. Myšlenkám na hrůzu, která by ji čekala, dozvěděl-li by se její manžel o jejím chování. Že se tak nemravně dívala na jiného muže a pojal-li by podezření, že mu je nevěrná, ji rozrušilo natolik, že téměř slyšela tlukot svého srdce.

Když se jí zdálo, že již tlukot svého srdce nevydrží, a cítila jak se jí celým tělem rozlévá horko, zahrnala všechny myšlenky a rozhodla se na to dál nemyslet. Bezděčně pohlédla z okna a vtom si uvědomila, že to, co slyšela a co ji tak drásalo její nitro, nebylo její srdce, tedy jeho tlukot, ale příčina jejího trápení – kovář bušící kladivem do žhnoucího železa. To zvuk kladiva ji tak rozrušil. Znovu se zahleděla na kováře a ve své mysli zahlédla záblesk šířivé touhy – touhy se milovat. Znovu ji pohltilo horko, ale

tentokrát to nebylo horko způsobující strach. Ani horko ze studu z jejího nemravného chování. Byl to žár touhy. Toužila se utápět v mužském sevření. V sevření stejně roztouženého muže. A najednou si uvědomila, že tato její touha je tak silná, že už jí nezáleží na tom, zda to bude její vlastní manžel anebo nějaký milenec. Dokonce jí přestalo vadit, že ji někdo uvidí, a hleděla na kovářovo polonahé tělo s takovou vášní, že si ani neuvědomovala kroky blížící se k ní chodbou.

Nevena se zastavila pouze několik kroků od lady Gudrun a tiše ji pozorovala. Nebylo jí to moc milé, stále ještě nevěděla, jak se k ní v této věci chovat, ale také se bála svoji paní vyrušit. Měla opravdu strach z její reakce. Když se s ní poznala, byla to jen vyděšená a zubožená malá vesnická holka, ale v roli dámy se rychle zabydlela a ve dnech, kdy sama spravovala panství svého muže, jako by náhle dospěla a stále víc jí připadala jako opravdová lady. Vázalo je k sobě sice přátelství z horších časů, ale i přesto ona zůstala pouhou služkou, zatímco ta vyděšená malá holka byla teď vládkyní nad jejím životem, a ona věděla moc dobře, co dokáže z lidí udělat moc. Poznala to na vlastní kůži a znala to i z mnoha vyprávění hostů hospody, kde od malička musela dřít na své příbuzné. Ve svém nitru byla přesvědčena, že Gudrun je stále její nejlepší přítelkyně, ale nemohla tušit, co by udělala ze strachu o to, co teď má a o čem si dřív mohla pouze snít. Lidé zabíjejí i pro mnohem méně.

„Ty mě sleduješ, nebo co?!“ rozezněl se chodbou hlas lady Gudrun. Nevena zbledla a vykulila na lady Gudrun své vyděšené oči. Takovou reakci nečekala. Vlastně nečekala vůbec nic. Ve chvíli, kdy si jí lady Gudrun všimla, byla její mysl zaměstnána úvahami a ničemu jinému nevěnovala pozornost. Ale hněvivý hlas lady Gudrun jí nahlal strach, jaký od chvíle, co přišla na hrad a začala sloužit své nejlepší přítelkyni, ještě nezažila. Teď opravdu netušila, jak

se zachovat a co říci na svoji obranu. Jejím nitrem si dral cestu hněv a vzdor který si občas v posledních létech dovolila u svých poručníků, ale rozum jí bránil v projevení se navenek. Měla strach, že kdyby se jí rozhodla Gudrun zbavit, neměla by kam jít. Do hostince se vrátit nemohla. Tam by, coby bývalá panská služka, zažívala ještě větší peklo než dřív a postavení, které si za ta léta, které tam strávila, pracně vydobyla, svým odchodem ztratila. Její neúspěch v panské službě by byl všem pro smích a ona by padla až na úplné dno hierarchie, kterou lidé ve vsi uznávají. Neměla by pro ně cenu ani té zaplivané hospodské podlahy, kterou musela léta drhnout.

„Pod' se mnou!“ Hlas lady Gudrun jí opět vyrušil ze zamyšlení.

Nevena sklonila hlavu a tiše následovala svoji paní. Hlavou se jí honily myšlenky na očekávané a vzdor narůstal spolu s tím, jak se jí její situace zdála stále bezvýchodnější. Její paní šla před ní a mlčela. A to bylo právě to, co Nevenu ničilo nejvíc. Kdyby alespoň promluvila, kdyby jí vynadala, ale mlčení je to nejhorší. Její teta, nebo co to bylo vlastně za příbuznou, které musela sloužit již odmala, také mlčela pokaždé, když byla opravdu hodně rozzlobená. A po takovém mlčení vždy přicházely ty nejhorší tresty.

Ze vzpomínek se vrátila až se zavráním dveří. Tiše vstoupila za svoji paní do sálu a vrznutí dveří, když je opět zavírala, se jí zabodlo do mysli jako ostrá jehlice. Zatímco lady Gudrun šla až ke krbu, kde se usadila do svého křesla a svůj zrak upřela na vyhaslé ohniště, Nevena zůstala stát u dveří a přešlapovala na místě, jako malé dítě čekající na trest.

Dlouho bylo ticho. Nebo alespoň Neveně mlčení lady Gudrun připadalo jako celá věčnost.

„Mám rozdělat oheň?“ prolomila konečně tíživé ticho, když se její paní začala objímat a třít si rukama své tělo. Lady Gudrun k ní vzhlédla nepřítomným pohledem a aniž

by něco řekla, lehce zakroutila hlavou. „Tobě se líbí?“ A po otázce své paní zahlédla Nevena v jejich očích opět svoji nejlepší přítelkyni.

„A nejen mně,“ odpověděla a lehce se pousmála. Pak se sálem opět rozhostilo ticho, ale tentokrát lady Gudrun nenechala svoji přítelkyni v nejistotě tak dlouho jako předtím.

„A už sis s ním něco začala?“ Nevena se spiklenecky usmála a zavrtěla hlavou.

„Jak by to vypadalo, kdybych hned po příchodu na hrad začala uhánět nějakýho chlapa? A navíc si myslím, že on by o mně ani nestál. Takovej hezoun si může vybírat.“

Lady Gudrun se na ni usmála a s potměšilostí v hlase pronesla: „Tady na výběr moc nemá.“

Sálem se rozezněl jejich hlasitý smích a Nevena se ujistila, že už je zase tím, čím ještě ráno byla. Zase je nejlepší přítelkyní své paní.

„Ty bys ho chtěla?“ vyhrkla náhle Nevena a sama se své otázky vzápětí polekala. Na lících lady Gudrun opět vykvetly jemné ruměnce a stydlivě se zahleděla do krbu.

„Nezapomněla jsi na něco?! Já jsem vdaná!“ pronesla po chvíli, a z jejího hlasu Nevena vycítila smutek.

„A to vadí?“ opět vyhrkla Nevena a opět se obě začaly hlasitě smát.

Sira Wiggina vyrušil nějaký povyk. Právě se probudil a čekal ve svém stanu, až mu sluha přinese snídani, když vtom zaslechl z venku jakýsi hluk. Někdo křičel a k jeho stanu se blížily něčí těžké kroky. Než stačil vstát ze svého polního křesla, aby se podíval, co se to venku děje, vpadl do jeho stanu nějaký podivný muž. Byl bosý, otrhaný a špinavý jako tulák. Padl přímo k nohám sira Wiggina a snažil se mluvit, ale dýchal tak ztěžka, že ze sebe nedokázal vypravit ani slovo.

Hned za ním do stanu vpadl jeden z vojáků, kteří drželi

stráž, a vrhl se po muži ležícím na zemi. Sir Wiggin mu dal rukou rázný pokyn, aby ho nechal být, a tak se voják postavil ke vchodu do stanu a snažil se siru Wigginovi nějak zdůvodnit, proč muže nezadržel. Ale ten ho neposlouchal. Pozorně si muže prohlédl a hned při letmém pohledu si všiml, že jeho tělo, alespoň tam, kde díky roztrhaným šatům byla vidět holá kůže a také nohy, je rozedrané až do krve. Také jeho šaty, i když byly potrhané a špinavé, vypadaly novější, nežli se mohlo zdát, a navíc to zjevně byla uniforma. Hned mu bylo jasné, že to není jen nějaký obyčejný tulák, ale že před něčím a nebo před někým utíkal, aby si zachránil život.

Sir Wiggin se zvedl sehnul se k malému stolku, kde stál pohár s vínem, a poté dal pokyn vojákovi, aby muže zvedl a posadil ho do jeho křesla. Pak podal muži pohár a pobídl ho k napití. Zatímco muž zhluboka oddechoval a pokoušel se napít, venkovní ruch opět zesílil a do stanu sira Wiggina vstoupil jeho přítel sir Treighton a sir Perkins s taseným mečem, jako by se již nemohl dočkat boje a první prolité krve.

„Co je to za pobudu?! A co ty?! Jak to, žes ho nezadržel a pustils ho až do stanu sira Wiggina?!“ obořil se sir Perkins na strážného.

Než však stačil strážný odpovědět, promluvil sir Wiggin. „Sire Perkinsi, vy jste jako bláhdhund. Vy cítíte pach krve na míle daleko, i když spíte. Ale oceňuji vaši starost o moji bezpečnost.“

Sir Perkins se kysele ušklíbl, zasunul meč do pochvy a pak se stejnou jízlivostí v hlase jako předtím sir Wiggin, pronesl:

„Promiňte, já nevěděl že je to váš přítel.“ Sir Wiggin se jen krátce zasmál a obrátil svoji pozornost k vetřelci.

„To stačí, nebo se opijete dřív, než nám stačíte prozradit důvod vašeho okázalého příchodu. Ale nebojte se, jestli to stojí za to, dostanete vína kolik vypijete,“ promluvil

k muži sedícímu v jeho polním křesle a vzal mu pohár vína, který držel v křečovitém sevření ruky, jako kdyby se právě toho, že mu ho vezmou, bál.

Sir Treighton si otráveně a se zjevnou nedočkavostí povzdechl a přistoupil až k muži. Pozorně si ho prohlédl a pak pohlédl s nevyřčenou otázkou na rtech na sira Wiggina. Ale nežli svoji otázku stačil říci nahlas, ozval se muž sedící v křesle:

„Jmenuji se Harold McPearsn. Sloužím v gardě sira Harknesse. S několika vojáky sme dělali nábor do armády sira Harknesse ve vesnici asi tři míle odtud, ale vesničané nám nadávali a chovali se už od našeho příjezdu nepřátelsky. Křičeli, že už nechtějí platit našemu pánovi daně z mizerného živobytí, které na jeho panství mají, natož aby pro něj umírali. Jejich chování bylo podivné. Normálně se muži schopni vojenské služby schovávají, ale tihle nám vyhrožovali - to mi bylo divné. Pak přijel jeden z mých mužů a řekl mi, že za jedním z domů na konci vesnice zahlédl osedlané koně a jeden měl u sedla připevněný praporec, který – jak mne ujišťoval – nepatří žádnému ze šlechticů našeho království. Ale to už bylo pozdě. Tehdy se na nás vesničané vrhli a ...“

Muž nedokázal dořici větu nahlas a srozumitelně. Pouze cosi zamumlal a pak několikrát polkl naprázdno.

Sir Perkins přistoupil rázným krokem blíž a vzrušeně křičel: „Co?! Co se dělo dál?! Chlape mluv nebo tě ...!“

„Nechte ho sire Perkinsi! Nevidíte v jakém je stavu?!“ okřikl ho sir Wiggina a podal muži pohár s vínem. Sir Perkins se na sira Wiggina pohrdavě podíval, a když se muž napil, vzal mu pohár a zařval na něj: „A teď mluv, ty ožralo!“

Muž na sira Perkinse vytřeštil oči a zalapal po dechu. „Všechny je pobili. Já jsem vyvázl jen zázrakem. Nejdřív jsem se schovával v rybníce, aby mně jejich psi nevyčmouchali. Ale nakonec, když se začínalo šerit, jsem vylezl ven

a přiblížil se k vesnici, abych viděl, co je to za cizí vojáky. Tehdy z jednoho domu vyvlekli jednoho z mých mužů zalitého krví a úplně bezvládného. Uvázali ho ke svým koním a roztrhali ho na kusy. Vesničané nad tím jásali a ještě do těch zbytků kopali a tloukli klacky a vším co měli po ruce.“

„Co to bylo za vojáky?“ zeptal se mírným hlasem sir Treighton. „To nevím – ten znak, který měli na praporci, sem nikdy neviděl, ale ...“

„A co se dělo dál?!“ znovu na něj zařval sir Perkins.

„Pak jsem se musel dát znovu na útěk, protože psi začali štěkat a já jsem měl strach, že mně najdou.“

„Zbabělče? Kdybys byl můj voják, tak tě nechám pověsit!“ neudržel sir Perkins na uzdě svoji vášeň a zhnuseně si odplívl.

„Naštěstí to váš voják není!“ odsekl se stejným znechucením sir Wiggin. Vtom se voják nečekaně postavil a se vzdorem v očích se zadíval do očí siru Perkinsovi.

„Možná, že jsem pro vás zbabělec! Ale jak byste se dozvěděli o těch cizích vojácích kdyby někdo z nás nepřežil. A jak můžete vědět, k jak velké armádě patří a kde ta armáda je, když o nich nemá zprávy ani sir Harkness, přestože toto je jeho panství?!“

Sir Perkins na jeho výtku pouze vztekle zasyčel a odešel ze stanu. Sir Treighton naopak pohlédl na otrhaného vojáka a uznale pokýval hlavou.

„Nesmíte se na sira Perkinse zlobit, je pouze trochu nedočkavý a chtivý boje,“ řekl sir Wiggin a pobídl muže aby si opět sedl.

„Jistě přivítáte příležitost dokázat siru Perkinsovi svoji odvalu a oddanost svému pánu a království. A neodmítnete tedy nové šatstvo, zbroj a doprovodíte sira Perkinse a tady sira Wiggina do té zparchantělé vesnice?“ zeptal se sir Treighton.

Voják kývl na souhlas a dopil víno. Sir Wiggin se obrá-

til k siru Treightonovi, ale jeho přítel byl rychlejší.

„Vím co chcete říct, ale v téhle situaci bych zde sira Perkinse stejně neudržel a vás tam potřebuji. Někdo se od vesničanů musí dozvědět o těch vojácích dřív, než je sir Perkins zmasakruje.“

Lady Gudrun tiše procházela potemnělými chodbami hradu a chvěla se po celém těle. Nebyl to ovšem chlad, co ji tak rozechvívalo, ale nervozita, očekávání a také strach z toho, co ji čeká. Stále nemohla uvěřit, že se k něčemu takovému rozhodla. Neveně sice řekla, že ji chce udělat svojí společnicí a zbavit služby pod stále drzejší a nesnesitelnější Lotou, která se jí začíná za přátelství s lady nenápadně mstít. To by pro ni mohla být alespoň na čas dostatečná motivace k mlčení, ale co když jí to časem nebude stačit? Co když bude chtít víc? Navíc ten kovář se jí také líbí. A vlastně je to ona, za kým má kovář na hrad chodit. Nebo alespoň lidé v jejich okolí si to mají myslet. A co když se s ní o něj bude chtít dělit?! Přece se nebude dělit o svého milence s obyčejnou služkou? Co by...

Její způsob myšlení ji na okamžik polekal. Uvědomila si, že začíná myslet jako opravdová urozená lady. Ale pak se ušklíbla a nitro jí zaplavil podivný, jako by šimravý pocit uspokojení.

„Vždyť sem urozená lady – tak co?“ řekla si polohlasně sama pro sebe, ale pro jistotu se ohlédla, jestli ji někdo nemohl slyšet. Po krátkém radostném šimrání se opět vrátilo chvění. Uvědomění si, že se chová jako ty dámy, které se již jako urozené narodily, ji naplnilo vzrušením. Vzpomněla si na Nevenino vyprávění o nevěrách spanilých paní, o kterých slychala vyprávět v hostinci. Říkala, že to patří k bontonu lepší společnosti. Stejně tak jako vraždy ze žárlivosti a to jak manželek, tak také jejich urozených manželů. Při tom se neubránila smíchu. Přišlo jí totiž na

mysl, že si nedokáže představit, že by se svého muže vzdala kvůli obyčejnému kováři, ale hned vzápětí si uvědomila, že ani její manžel se jako urozený nenarodil. Ale ona svého muže miluje a to s tím umouněným – krásným – kovářem, to je jenom tak. Prostě – muži to přece také dělají. Jezdí si do bitev a své ženy nechávají doma samotné. Sami si užívají se selkami a bůhví jakými špinavými lehkými holkami, a po svých ženách vyžadují věrnost a cudnost. Někteří dokonce své ženy nutí nosit pásy cudnosti. Jak odporné! Otrásla se odporem, ale hned se trochu zastyděla.

„Ten můj mi tak věří a já ho chci podvést,“ pronesla tiše s upřímným smutkem na duši.

Když otevřela dveře do hlavního sálu, zavržení ji vylekalo. Vykoukla zpět na chodbu. Byla sama, ale dveře raději nechala otevřené. Přešla ke krbu a snažila se ohřát, aniž by si uvědomila, že chvění a pocit chladu nezpůsobuje skutečný chlad, ale to, co se má odehrát v jejích komnatách. Zahleděla se do plamenů a znovu se rozesmála.

„I kdyby mi pás cudnosti dal, nebylo by mu to nic platné, když ho podvádím s kovářem.“

Chvíli jen tak hleděla do hřejivých plamenů a potom se rozhlédla kolem sebe. Hlavní sál, kde trávila většinu času, byl i přes velký krb chladný. Napadlo ji, že je to možná také tím strohým vybavením. Z nábytku zde byl pouze velký stůl s deseti židlemi, u kterého ale stejně sedávala pouze se svým manželem, a teď, když byl pryč, s Nevenou. U krbu stálo její křeslo a malý stolek, a v rohu za dveřmi do chodby křeslo jejího manžela. Nad krbem visel velký obraz s výjevem z honu na jelena a pak již velkou místnost kromě těžkých závěsů u oken, zdobilo pouze brnění, které zde zůstalo po předešlém majiteli panství.

Pohled na brnění ji znovu rozesmál. Opět si vzpomněla na Nevenino vyprávění. Když jí Nevena říkala, že muži si zaslouží být podváděni, protože oni své ženy také podvádí

a berou to jako samozřejmost, prohlásila, že to alespoň u vojáků samozřejmostí je. Patří to k jejich odměně. Je to součást jejich práce a ženy, které se provdají za vojáky a nebo za rytíře, to musí chápat a tolerovat. Alespoň ona to tak bere. Nevena jí dala za pravdu, ale dodala, že je to stejně vůči ženám špatné a bezohledné. Vůči manželkám těch vojáků ani ne, protože ti vojáci si to stejně nemohou ani moc užít, dojde-li k tomu během drancování nějaké nepřátelské vesnice anebo města, ale když to chtějí, tak je to jejich věc. Jenže co ty znásilněné ženy? Ty to nechtějí, a přesto si to také nemohou pořádně užít. Lady Gudrun se ji tehdy nechápavě, a jak se ji později zdálo naivně, zeptala proč. A Nevena jí se samozřejmostí odpověděla, že slyšela, že si při tom vojáci a rytíři ani nesundávají brnění. Té představě se obě začaly smát, a smály se tak, až z toho lady Gudrun dostala škytavku.

Lady Gudrun se zachvěla, ale tentokrát opravdu chladem. Otevřenými dveřmi do místnosti pronikl chladný poryv večerního větru. Přestala se smát, pohlédla na dveře a zaposlouchala se do nočního ticha. Odkudsi z dolních prostor hradu doléhalo až k ní tlumené chichotání a kroky. Lady Gudrun se znovu zachvěla chladem a v mysli jí vytanula myšlenka na to, že možná přece jen přijde čas, kdy se bude muset Neveny zbavit. Ale to se možná bude moci oddálit tím, že až se její manžel vrátí, přenechá kováře Neveně, a tím ji zase trochu uspokojí a na nějaký čas umlčí. Jenomže co kovář?!

Na tu myšlenku už ale nebyl čas. Smích ustal, ale kroky se blížily, a než se lady Gudrun stačila vyrovnat s dalším potenciálním nebezpečím, do sálu vklouzla s přihloupkým úsměvem Nevena a za ní vešel kovář.

„Neviděl vás někdo?“ zeptala se šeptem lady Gudrun a bezděčně si olízla suché rty.

„Určitě ne. A i kdyby – je tady přece za mnou,“ odpověděla Nevena a spiklenecky na lady Gudrun zamrkala.

„No dobře, a seš si jistá, že ty bylinky, co jsi dala Lotě do pití, ji uspí na celou noc?“ zeptala se lady Gudrun, ale na Nevenu se již v té chvíli ne dívala. Její pohled patřil urostlému muži, který rozpačitě přešlapoval u dveří a nevěděl, zda má pohled mladé lady opětovat a nebo ho má raději sklopit k zemi.

„Neboj se, mám s tím svoje zkušenosti,“ odpověděla Nevena, a když viděla jak si její přítelkyně kováře s dychtivostí v očích prohlíží, strčila do siláka a ten popoběhl jako by strčila do pápěří.

„Večeři jsem vám připravila do vaší ložnice lady, a jestli dovolíte, tak teď už půjdu spát,“ prohlásila a se smíchem znějícím jako by se na zem sypaly skleněné střepy, vyběhla na chodbu.

Sir Wiggin dojel sira Perkinse, a než promluvil, chvíli se na něj díval. Z očí mu sršely blesky a obličej měl mírně zarudlý. Byla na něm vidět dychtivost a touha, která již dávno vládla jeho srdci a které tento šlechtic podřizoval celý svůj život. Touha po krvi. Touha zabíjet a vidět umírat lidi byla jedinou věcí, která tohoto muže držela při životě. Bylo to opojné mámení, kterému se nemohl ubránit, a když se mu naskytla možnost něčeho podobného se zúčastnit, neváhal a šel do toho. Bez zabíjení a pachu krve již pro něj jeho život neměl smysl.

Sir Wiggin toto opojení znal. Sám to mnohokrát zažil a podléhají tomu všichni vojáci. Ale velká většina pouze v boji. V boji takovému opojení podléhá každý, protože jinak by se nedokázal vrhnout do obrovské hřmotné vřavy a zabíjet. V boji člověk nemůže přemýšlet o tom, co dělá a zda-li je to správné. Vše probíhá samo, bez vědomí mužů jdoucích na smrt. Je pouze málo okamžiků, kdy se voják může dopustit takové pošetilosti, jakou je myšlenka. Ale vydává se tím mnohem většimu nebezpečí, než když se poddá atmosféře a nechá za sebe pracovat instinkty. Kdo

nemá instinkty bojovníka, ten jde na jistou smrt. Kdo je má a nebo měl to štěstí, že dostal od Boha čas si je vycvičit, ten má naději na přežití. Jenomže sira Perkinse jeho instinkty ovládají. Jemu vládnou, i když nebojuje, a život bez boje, drancování a znásilňování pro něj už nemá žádnou cenu. Když nemůže bojovat a zabíjet, když necítí pach krve, jako by nežil, a proto nemá žádné zábrany. Sir Perkins se již dávno přestal bát smrti, namísto toho se začal bát života.

„Sire Perkinsi, chápu vaši nedočkavost, ale poslouchejte mě. Objedte vesnici, ale neútočte, dokud vám nedáme znamení. Musíme se nejdříve dozvědět něco o té armádě!“ zdůraznil sir Wiggin a podíval se na sira Perkinse s téměř prosebným výrazem v očích.

„A co bude tím znamením?! Hořící chatrč?!“ zeptal se sir Perkins a hlasitě se rozesmál.

„Třeba, přejete-li si to. Ale hlavně udělejte, co vám říkám!“

„No dobře!“ vyštěkl tentokrát již našťavaně sir Perkins, mávl rukou a vyrazil kupředu následován polovinou jízdních vojáků, kteří jeli za nimi. Sir Wiggin dal znamení ostatním, aby se rozestoupili do rojnice, a sám se vydal s několika jezdci pomalým cvalem napřed směrem ke vsi. Vesnice se schovávala za malou terénní vlnou, a tak nebyli ani muži na koních až do poslední chvíle z vesnice vidět. Když však vyjel sir Wiggin na vrchol této nerovnosti, téměř okamžitě si ho všimlo několik vesničanů. Nejprve zůstali stát a pozorovali jezdce, jakoby je očekávali. Ale za krátký okamžik jeden z vesničanů ukázal na korouhev, kterou nesl jezdec po pravém boku sira Wiggina a začal křičet. Vesničané, kteří se právě nacházeli na návsi, začali utíkat do domů. Ti v domech vybíhali ven a zase se tam vraceli. Nakonec, než dojeli první jezdci na okraj vesnice, byla návěs plná lidí. Jedni běželi vstříc vojákům s primitivními zbraněmi v rukou a hlasitým křikem. Jiní, převáž-

ně ženy a děti, utíkaly na opačnou stranu netušíc, že běží do otevřené náruče siru Perkinsovi. Sir Wiggin něco podobného zažil již nesčetněkrát, a tak ho to nijak nevyvedlo z míry. Vyslal své jezdce kupředu a sám se snažil rozpoznat dům, kde by mohl bydlet nejvyšší představitel vesnice, aby z něj dostal informace o nepřátelském vojsku, jehož zvědové, jak se zdálo, vesnici navštívili a pobili vojáky sira Harknesse. Když ale vjel do vesnice, zahlédl na jejím opačném konci plameny a ženy s dětmi ženoucí se přes náves zpět.

„Ten zatracený ďábel!“ zakřičel sir Wiggin a ohlédl se za sebe. Tam se již k okraji vesnice přiblížili také pěší vojáci, kteří je doprovázeli a začal masakr. Sir Wiggin seskočil z koně, ale v tom samém okamžiku se u něj zjevil nějaký vesničan s kosou připevněnou na tyči zpřima jako bodec a začal se s ním po něm ohánět. Sir Wiggin jen tak tak uskočil a získal čas k tasení meče. V té chvíli se k vesničanovi přidal další s velkou tesařskou sekyrou. Sir Wiggin byl zvyklý bojovat proti vojákům s meči a jinými běžně užívanými zbraněmi, ale s takovými, jako měli tito vesničané, se setkával pouze zřídka, a tak mu chvíli trvalo, než našel vhodnou obranu. Ale to už se jeho krev dostávala do varu a sir Wiggin chápavý a milující, jak ho znala lady Gudrun, se rychle měnil v lítou šelmu. Než se zbavil těch dvou, přiběhli další a sir Wiggin byl ovládán instinkty a vášněmi, tak jako v každé bitvě.

Když se mu naskytla ona chvíle, kdy si může voják dopřát luxus myšlenky, vzpomněl si sir Wiggin na cizí vojáky a rozrazil dveře chatrče, u které stál. Vpadl dovnitř a zuřivě se rozhlížel kolem sebe. V jednom okamžiku se prudce rozmáchl a svým mečem přetl jakési ráhno stojící hned vedle dveří. Myslel si, že na něj někdo útočí, ale vzápětí si uvědomil, že to byl pouhý klam. Když si jeho oči přivykly šeru v chatrči, zahlédl ve vzdáleném rohu krčící se stařenu. Chatrč měla pouze dvě místnosti. Poté co si

prohlédl i tu druhou, přistoupil k ohništi, z nízké střechy vytrhl svazek slámy a zapálil si ho. Plameny ozářily místnost a sir Wiggin si všiml na stařeně něčeho podivného. Posvítíl si blíž a poznal, že za stařenou se někdo skrývá. Odhodil hořící slámu do ohniště, dlouhými kroky přiskočil ke stařeně a odhodil ji na podlahu z udusané hlíny. Když mu přestala stařena clonit ve výhledu na to, co se skrývalo za ní, siru Wigginovi se div nezastavilo srdce. Byla to mladá dívka. Teď si uvědomil, že ta podivnost, která ho na stařeně zaujala, byla její bělostná ručka. Sehnul se prudce k ní a přitáhl si ji k sobě. Jeho vášeň mu začala zatemňovat mozek stejně jako dřív. Stejně jako to udělala siru Perkinsovi. Lačně a chlípně se zasmál a myšlenky na cizí vojáky byly pryč. Teď měl v hlavě jen jedno. Zasunul meč do pochvy a chytl dívku oběma rukama. Zvenčí k nim do chatrče doléhal křik a řinčení zbraní, které živily jeho vášeň. Sir Wiggin se ohlédl po posteli ve vedlejší místnosti a začal bránící se dívku tahat ke vchodu, který byl krytý pouze starým hadrem, ale který teď byl odhrnut a zachycen ve škvíře jednoho z kůlu tvořících otvor dveří. Když však na dívku dopadlo světlo z venku, povolil sir Wiggin náhle sevření, jako kdyby se něčeho polekal. Pohlédl na dívku téměř vyplašeně, znovu si jí přitáhl k sobě a upřeně si ji prohlížel. Dívka byla štíhlá, měla dlouhé blondaté vlasy a pronikavé zelené oči. Sir Wiggin ji pustil, ještě chvíli na ni poplašeně zíral a pak beze slova odešel.

Jakmile za sebou zavřel dveře chatrče, všiml si, že jeho koně drží za uzdu nějaký voják, a zdálo se, že na něj čeká.

„Vojáku, stoupi si k těmhle dveřím, a každému, kdo by chtěl vstoupit do toho domu anebo ho zapálit řekni, že ten dům a lidé v něm jsou pod mojí ochranou!“

„Ano sire!“ vykřikl voják s nepřiměřeně velkou přilbicí na hlavě téměř ještě dětským hlasem. Podal siru Wiggino-
vi otěže a stoupl si rozkročmo před dveře. Dlouhý meč zabodl do země a o zdobenou hlavu na konci jílce si opřel

ruce.

Když sir Wiggin odjel, Edmond stál a rozhlížel se kolem. Jeho srdce bušilo jako buben vzrušením a nitro mu hrálo dobrý pocit. Jeho pokus vyšel. Podařilo se mu dostat k trestné výpravě a dokonce dostal důležitý úkol od jednoho z rytířů. To byl začátek. Teď už jen splnit úkol a vyčkat až se sir Wiggin vrátí. Tentokrát si ho sice moc nevšiml, ale až se vrátí, jistě ho bude chtít za splnění úkolu pochválit a pak si ho určitě všimne. Ale co potom? Chtělo by to něco, kvůli čemu si ho sir Wiggin zapamatuje. Zvedl hlavu, kterou do té doby trochu klonil dolů, aby si ho sir Wiggin hned nevšiml, protože by mu žádný úkol nejspíš nesvěřil. Byl ještě mladý a jeho tvář o jeho věku vypovídala více než výmluvně. Z takových mladíků si rytíři a ostřílení vojáci pouze tropí legraci, ale důležité úkoly jim nesvěřují. Jenomže dopracovat se až k rytířskému titulu trvá dlouho, a život je tak krátký, obzvláště život vojáka. Proto chtěl dostávat důležité úkoly už teď a začít tak co nejdřív svoji kariéru.

Zatím co Edmond stál u dveří domu, kolem zuřila zhouba. Vesnici pomalu požíraly plameny. Všude se ozýval křik a pláč. Náves byla poseta mrtvolami a Edmond teprve teď začal to všechno vnímat. Z domu nedaleko vyběhla žena v rozervaných šatech a něco svírala na prsou. Utíkala a v jejích očích Edmond zahlédl hrůzu, kterou právě prožívala. Najednou zakopla a upadla na zem. Při tom jí z náruči něco vypadlo. Bylo to zabalené do nějakého hadru, ale Edmond neviděl, co to je. Teprve když to žena opět uchočila a hadr částečně odtáhla, aby se přesvědčila, že je její poklad v pořádku, zahlédl malou hlavičku. Bylo to dítě. Malé, teprve nedávno narozené. Edmondovi se sevřelo srdce. Chtěl vykřiknout. Zavolat tu ženu k sobě a schovat ji do domu, který byl pod ochranou sira Wiggina, ale než si stačil srovnat myšlenky, vyšel z domu jeden z vojáků. Po obličeji mu stékala krev a zuřivě řval. Nejprve se rozhlédl

kolem a pak jeho zuřivý pohled ulpěl na ženě. V tu chvíli již žena vstala a chtěla se znovu vydat na útěk, ale voják hodil svůj meč jako kopí a ten probodl ženu i s dítětem. Žena ani nestačila vykřiknout. Zůstala na okamžik strnule stát. Pohlédla na své dítě, pak se s prosebným a tak trochu tázavým pohledem obrátila k Edmondovi. Voják k ní došel ještě než stačila padnout na zem a vytáhl z ní a z tělíčka dítěte svůj meč. Poté si utřel obličej a rovněž se otočil k Edmondovi.

„Hej vojáku, co tam děláš?!“

Edmond se polekal a instinktivně pevně sevřel jílec meče.

„Tenhle dům je pod ochranou sira Wiggina!“ zakřičel na vojáka co nejhlubším hlasem, a tvářil se při tom jak jen nejrozhodněji dokázal. Voják se ušklíbl, pokynul hlavou a rozhlédl se kolem sebe. Poté se zasmál a vydal se na opačnou stranu návsi.

Edmond stál jako přikovaný a jeho srdce tlouklo ještě víc. Pohled té ženy mu nešel z hlavy a křik, nářek žen a praskání dřeva hořících chatrčí, to vše mu probodávalo srdce jako ostré šípky. Teď už si nebyl jistý, že chce být rytířem. Vždyť ti lidé jsou chudí jako on a nikomu nic neudělali. Ty vojáky sice pobili, ale oni se jen bránili. Bránili své ubohé domovy. Vždyť jeho otec také mnohokrát spílal na daně, které musí platit z toho mála, co mají. Často mívali hlad, zatímco páni měli všeho dost. Vždyť něco podobného se mohlo stát i jeho rodině, jeho vesnici. Ale co zmůže chudák proti pánům? Co zmůže proti hordě ozbrojenců? To už je úděl chudáků a jedině, když se stane jedním z těch šťastnějších, bohatších, pak bude mít smysl žít. A mohl by pomoci také své sestře.

Vzpomínka na sestru ho vrátila zpět k jeho úkolu. Vzpomněl si na dívku skrývající se uvnitř domu. I když ji zahlédl jen krátce a v šeru chatrče, i přesto mu připomněla jeho sestru. Srdce se mu znovu sevřelo. Ale vzpomínka na

ni upevnila jeho rozhodnutí dívku v chatrči ochránit. Ale proč ji najednou pustil sir Wiggin? A proč mu dal příkaz ji chránit? Na tyto otázky už mu nebylo dopřáno najít odpovědi. Před ním se totiž jako ďábel zjevil rytíř na koni s mečem v ruce. Edmond neviděl, kdo to je, protože přímo za mohutnou postavou na koni zářilo slunce, ale když rytíř seskočil z koně, poznal sira Perkinse.

„Vojáku co tady tak stojíš?! Nemáš nic jiného na práci?!“ zařval sir Perkins a vykročil pevným krokem k Edmondovi.

„Tenhle dům je pod ochranou sira Wiggina!“ pokusil se zakřičet Edmond, ale hlas mu selhal, a tak se alespoň pevně opřel o meč zabodnutý do země, aby vypadal dostatečně odhodlaně dům bránit.

„Ale ale, copak nám to tady sir Wiggin schovává? pro nesl sir Perkins s divokým úšklebkem a pokusil se Edmonda odstrčit.

„Ti lidé sou pod sirovou ochranou, tak jděte dál nebo ...!“ Než stačil dokončit svoji pohružku, dal mu sir Perkins ránu hlavou meče do spánku a Edmond se skácel bezvládně k zemi i se svým mečem. Poté sir Perkins rozrazil dveře, a když zahlédl v rohu místnosti třesoucí se dívku, ďábelsky se zasmál a dveře za sebou zabouchl.

Když se Edmond probral a za pomoci meče se zvedl ze země, chatrč už hořela. Nahlédl do otevřených dveří a ve světle ohně spalujícího slaměnou střechu, zahlédl na zemi ležící zakrvácené nahé tělo dívky. Sir Perkins se právě chystal nasednout na koně, když ho Edmond sekl svým mečem do zad. Meč zařinčel o brnění a sir Perkins na okamžik zůstal stát, jako by si právě na něco vzpomněl. Poté se otočil a tasil meč. Edmond zvedl meč na obranu, ale sir Perkins se při pohledu na něj pouze rozesmál. To však Edmonda dopálilo ještě víc a znovu se po siru Perkinsovi ohnal mečem. Ten jeho útok lehce odrazil a ještě ho potupně skopl nohou k zemi. Edmonda ovládl vztek. Nejen že

nesplnil příkaz sira Wiggina a ztratil tak naději na lepší budoucnost, ale byla tím pohaněna také jeho čest. Neochránil ani tu dívku, neochránil ani svoji sestru a nezaslouží si proto žít. Ale zemřít jako prašivý pes u nohou toho ďábla nechtěl. Rychle se zvedl a znovu se pokusil napadnout sira Perkinse. Ten opět lehce jeho útok odrazil, ale smát se přestal. Edmond nastavil meč, aby ho meč sira Perkinse nezasáhl, a z posledních sil se ho snažil udržet ve stejné poloze co nejdéle, protože sir Perkins do něj vztekale bil jako by pozbyl rozumu. Když už si Edmond myslel, že přichází jeho poslední chvíle, a ruce mu pomalu umdlěvaly, zavřel oči a očekával nevyhnutelné. Najednou však na své tváři ucítil chladný stín, a do mysli mu vstoupila představa přicházející smrti. I přesto že kov o kov znovu zařinčel, náraz na svůj meč neucítil. Otevřel tedy oči a pak s velkou úlevou spustil ruce s mečem k zemi. Nad ním stál Sir Wiggin s mečem zkříženým s mečem sira Perkinse a oba se na sebe dívali jako dva zuřiví psi. Sir Perkins nakonec povolil a vztekle zavrčel:

„To už je podruhé!“ Zasunul meč do pochvy, nasedl na koně a odjel.

Sir Wiggin si také zasunul meč do pochvy a pohlédl na mladíka klečícího na zemi opírajícího se o meč. Ramena se mu chvěla a něco si mumlal. Sir Wiggin sice nerozuměl, zda se modlí anebo pláče, ale nechal ho být. Sám nahlédl do chatrče, a když se přesvědčil, že jeho obyvatelky již nežijí, vzal roztrhané šaty mladé ženy ležící na stole a přehodil je přes její nahé tělo. Poté vyšel ven a zadíval se na mladíka. Teprve teď si všiml jeho hladké pleti a téměř dětské tváře. Poznal v něm onoho pěvce. Smutně si povzdechl a zakroutil hlavou.

„Budeš tady klečet, dokud ta chatrč neshoří, a nebo půjdeš se mnou? Tady už stejně není co dělat.“

Edmond se ztěžka zvedl, utřel si usazené tváře do rukávu a pomalu se ploužil za sirem Wiginem.

Lady Gudrun stála na chodbě u okna a dívala se zálibně na kováře. Jeho svalnaté tělo ji přitahovalo již od chvíle, co ho spatřila poprvé po odjezdu svého manžela. Dříve si ho nijak nevšímal, byla zahleděna do sira Wiggina – svého zachránce – ale teď našla novou lásku. Vlastně si nebyla jista, že je to láska, co k němu cítí. Líbil se jí, to ano, a jak se přesvědčila, byl také skvělý milenec. Ale láska

– to je přece jen něco jiného. Láska přece není tělesná přitažlivost, to je pocit – cit, u kterého nezáleží na kráse těla, ani na tom, jaký je ten muž, ke kterému ji cítí, milenec, láska je něco víc. Lady Gudrun tuto skutečnost vnímala všemi svými smysly, ale nebyla si jista, zda doopravdy zná ten pocit. Ke kováři ji sice táhla jakási touha, ale po siru Wigginovi se jí stýskalo. Byl také skvělý milenec, byl pozorný, milý, ale byl oproti kováři – stařec. Nebyl starý, byl v nejlepších letech, ale jak dlouho ještě dokáže uspokojovat její potřebu se milovat? Cítit vedle sebe přítomnost opravdového muže? Ochránce?

Ano to bylo to správné slovo, které podvědomě hledala. To bylo to správné označení jejího muže a skutečného vztahu k němu. To bylo to, co k němu cítila. Byl to její ochránce. Ale vylučuje se láska a potřeba bezpečí a ochrany? Vždyť každá žena ke svému muži přece vzhlíží jako k ochránci, a přesto ho miluje.

Lady Gudrun byla zmatená. Svět lásky pro ni byl nový. Nikdy předtím nic takového nepoznala – snad až na otcovskou lásku svého otce. Sir Wiggin byl první muž v jejím životě a ona se mu hned vrhla do náruče. Ale co dál?

Odhlédla od okna do šera úzké chodby tvořené kamennými zdmi a najednou si připadala jako ve vězení. Ty chladné kamenné zdi ji tísnily a začala si uvědomovat, že stejné zdi ji tísní také uvnitř, že svírají její duši. Cítila jak její srdce chladne, radost kterou ještě před chvílí cítila mizí a její vášní rozpálené tělo pokrývá ledový příkrov. Teď si

opravdu uvědomovala, že milování s kovářem bylo jiné. Byla v něm mnohem větší vášeň. S manželem to byla do jisté míry povinnost, a možná také projev vděčnosti. Ale s kovářem to bylo vzrušení. Možná tomu přispěl pocit tajemna, něčeho zakázaného. Také objevovala něco nového. Bylo to tak trochu jako poprvé. I se svým manželem zažila něco podobného, když ulehala na jeho lože o svaatební noci. Ale s kovářem to nebyla povinnost, ani vděčnost, byla to opravdová vášeň, svoboda, touha – bylo to ...

Lady Gudrun si uvědomila, že ji opět spaluje žár vášně. Tváře jí žhnuly a celé tělo ji tak nějak svědilo. Měla chuť se svléct, a to nejen ze šatů, ale i z kůže. Opřela se o chladnou zeď a snažila se ochladit. Jenomže ani to nepomáhalo. Vydala se rychlými kroky do hlavního sálu. Když vešla otevřenými dveřmi, zahlédla Nevenu jak připravuje krb. Při pohledu na ni pocítila nelibost z její přítomnosti, chtěla být sama. Sama se svojí touhou, svými myšlenkami, se svým trápením. Také se jí nelíbilo, že se chystá rozdělat oheň v krbu - vždyť je takové horko! Ale v té chvíli si uvědomila, že její tajemství nepatří pouze jí. Její myšlenky a touhy s ní sdílí také Nevena. A až se její manžel vrátí, nastane situace, o které si zakázala přemýšlet. Chtěla si milování s kovářem užít a nechtěla, aby jí tu radost, tu neskutečnou slast, něco kazilo. Jenomže oba - Nevena i kovář, byli potencionálním nebezpečím, se kterým se dříve nebo později bude muset střetnout, a bude ho muset řešit.

Celým tělem jí pronikl nepříjemný chlad. V prvním okamžiku si myslela že to byl chladný průvan, ale okna byla zavřená a dveřmi žádný, byť jen sebemenší vánek neproudil. Byl to strach.

„Ale co když se nevrátí?!“ Téměř vykřikla a překvapeně pohlédla na stejně překvapenou Nevenu.

„Kdo se nevrátí?“ zeptala se váhavě Nevena. Lady Gudrun na ni ještě krátký okamžik překvapeně hleděla a poté

začala zmateně tĕkat pohledem po místnosti. Chlad, který cítila, zesílil. Znovu pohlédla na Nevenu a pak se vrátila ke dveřím a zavřela je.

Je ti zima? Mám už rozdělat oheň? zeptala se starostlivě Nevena. Lady Gudrun znovu zmateně pohlédla na Nevenu, kývla hlavou, mlčky přešla ke svému křeslu a sedla si. Nevena zaváhala a nejprve se ještě jednou na lady podívala, pak vzala louč a vydala se do kuchyně pro oheň.

Lady Gudrun její odchod téměř ani nezaznamenala. Seděla zhroucená v křesle a věnovala se svým myšlenkám. Myšlenku na to, že by se její manžel nemusel vrátit, před tím téměř ani nepostřehla. Probleskla pouze jejím podvědomím, a přesto na ni tak rychle a nebezpečně reagovala. Ano ta možnost existuje. Nemusí se vrátit. Z každé bitvy se mnoho mužů, rytířů nevyjímaje, nevrátí. Potom by byla celá věc vyřešena. Jenomže na to se nedá spoléhat. Opět se otrásla chladem. Nikdy před tím by ji ani nenapadlo, jak těžké je být lady.

Nevena vešla dveřmi a hned za ní do místnosti vpadla Lota. Když zahlédla lady Gudrun, zůstala stát mezi dveřmi, jako by zapomněla co chtěla.

„Co tady chceš?!“ vyštěkla lady vztekle a obě služebné na ni vylekaně vyřeštily oči. Ale lady Gudrun svýma pronikavě zelenýma očima Lotu probodla takovým způsobem, že nebylo na pochybách, koho myslela. Lota se nezmohla ani na slovo, vycouvala s nezvyklou pokorou do chodby a dveře za sebou zavřela.

Nevena si klekla ke krbu a tiše zapálila oheň. Když vzplály první plaménky, pokradmu vzhlédla k lady, ale vstát a už vůbec promluvit, se neodvážila. Chvíli mlčky klečela a předstírala, že uklízí kolem krbu. Z mučivého tápání ji vysvobodila až její přítelkyně.

„Neveno, napadlo tě, co by bylo s námi, kdyby se sir Wiggin nevrátil?“ Nevena vzhlédla k lady a pomalu se

postavila. „Stala by ses skutečnou paní tohodle panství,“ odpověděla suše s prohnáním úšklebkem ve tváři.

V hlase lady Gudrun se zračily obavy a nejistota. „Jenomže na jak dlouho? V siru Wigginovi mám mocného ochránce, ale když nebude? Co pak? Kdo nás bude chránit?“

„Máš kováře. Na takovýho siláka si jen tak někdo netroufne,“ odpověděla opět pohotově Nevena, tentokrát s potměšilým úsměvem.

„Ale ty mi nerozumíš! Panství někdo musí vládnout. Na to kovář, nebo nějaký jiný milenec nestačí. Panství musí mít svého pána. A kovář? - Já vím, že ani sir Wiggin není rodilý šlechtic, ale titul rytíře a lorda dostal od krále. A navíc kovář – možná že umí meč vykovat, ale vládnout s ním, umět ho použít – to je jiné. A co kdyby si někdo dělal na naše panství zálusk?“

„Ccc! A kdo by stál o takovej úhor?! A ještě z něj platit daně?!“ vyprskla Nevena a začala se smát. „Pokut vím, tak než tohle panství dostal sir Wiggin, starala se o něj Lota. A když to zvládla Lota, proč bys to nezvládla ty? Je to stejný jako to, co si dělala doma. Jenomže tam si to dělala ty a tady na to máš lidi a ty jen rozkazuješ. A je toho tady trochu víc.“

Lady Gudrun se usmála a lehce přikývla hlavou na souhlas. „A co se toho ochránce týká. - Myslíš že když se roznese správa o smrti sira Wiggina, že se nenajde někdo, kdo se rád postará o mladou krásnou vdovu?“ pospíšila si Nevena s nastíněním možné budoucnosti a tiše, trochu bázlivě dodala:

„A kováře přenecháš mně.“ Lady Gudrun na ni překvapeně pohlédla.

„Cože?“

„No kováře přenecháš mně. Přece by sis nechtěla proti sobě poštvat svého ochránce,“ odpověděla, tentokrát nahlas Nevena a laškovně při tom na svoji přítelkyni zamrkala.

„Máš to dobře sesumírované. A o nějakém tom ochránci bys nevěděla?“ zeptala se vlídným hlasem lady Gudrun.

Nevena se začala kroutit, jako by se styděla odpovědět, ale nakonec přece jen promluvila.

„Noo, slyšela sem, že pán ze sousedního panství nečekaně ovdověl. Nejni to sice žádný mladík, ale spojit tvoje panství s tím jeho by nebylo k zahzení. A po jeho smrti by sis nápadníky i milence a chceš-li ochránce, mohla vybírat.“

Lady Gudrun se rozesmála. „Ale má to jeden háček. - Nejni to voják a neúčastní se teda žádnéjch bitev,“ pokračovala Nevena s povzdechem a kysele se při tom zašklebila.

Bitva začala dříve, než sir Treighton očekával. Cizí vojáci ve vsi sice naznačovali, že nepřátelská vojska se nacházejí pravděpodobně blíže, než sir a ostatní rytíři předpokládali, ale nikoho z nich nikdy ani ve snu nenapadlo, že by velitel jakékoli armády dal přednost před pleněním a ničením na nepřátelském území, snaze získat obyvatele těchto území na svoji stranu. Jediný důvod, který si dovedl sir Treighton představit, a někteří z rytířů jeho domněnku potvrdili, byl ten, že si chtěl nepřítel zajistit potraviny a další podporu při postupu dál do vnitrozemí. To by ale musel počítat s vítězstvím, a v takovém případě by proti vojsku, které přiváděl na bojiště sir Treighton, musela nastoupit mnohem početnější armáda, ale to si nikdo z přítomných nedovedl představit.

Nakonec se ukázalo, že armáda která do jejich země vtrhla, nebyla tak početná, ale nepřítel se spoléhal na moment překvapení a také odpor poddaných sira Harknesse ke svému pánovi. Jenže až na tuto jednu vesnici se k nepříteli nikdo nepřidal a okamžik překvapení také tak docela nevyšel. Nepřítel sice získal výhodu toho, kdo si sám vybral místo střetu, ale vojáci sira Treightona se bili

nejen pro žold, ale také bránili svoji zem, své domovy a to byla mnohem větší motivace, než peníze a kořist z drancování. Bitva to ovšem i tak byla děsivá a pro obě armády téměř zničující.

Vojáci se do sebe pustili s nevídanou zuřivostí a bitevní pole tak bylo zanedlouho poseto mrtvolami. Také sir Wiggin brzy cítil vyčerpání, a tak záviděl siru Perkinsovi jeho vytrvalost, jako kdyby mu nasládlý pach krve, který se vznášel nad bojištěm, dával sílu a on tak neztrácel odhodlání a ani chuť dál zabíjet. Dokonce i když se dali někteří nepřátelští vojáci na útěk, sir Perkins je pronásledoval, dokud je do posledního nepobil. Ale sir Wiggin měl boje dost. I když netrval dlouho, zuřivost s jakou probíhal, ho vyčerpala natolik, že měl nakonec co dělat i s obyčejným žoldákem, který se již na první pohled bil jako nějaký vesničan, a ne jako ostřílený válečník. Již necítil ani tu vášeň a vzrušení z boje, které všichni vojáci v boji cítí a kterým podléhají. Osamocený souboj s tímto mladým mužem, kterému nenávisť šlehala z očí jako blesky z ocelově temných mraků, patřil k těm posledním, které se v té době daly na bojišti ještě zhlédnout. Bojovníci při unavených soubojích zakopávali o mrtvolky a ony jim za to ubíraly poslední zbytky sil. Sir Wiggin by souboj rád ukončil, ale jeho protivník na něj neustále dorážel, a tak se musel chtě nechtě bránit. Nakonec však jeho protivník téměř vysílen padl na kolena a po nepřiliš silné ráně, kterou byl schopen sir Wiggin ještě do jeho nastaveného meče dát, se svalil na záda a meč mu při tom vypadl z rukou. Sir Wiggin se k němu sehnul, chytil ho pod krkem za koženou vestu a nadzvedl ho tak, aby měl jeho tvář co nejlíže u své.

„Tak už máš dost?! Já tě nechám jít, ale nešahej už na ten meč a zmiz!“ Vesničan se mu vzdorovitě pokusil vytrhnout ze sevření, a když se mu to podařilo, siru Wigginovi zůstala v jedné ruce pouze kožená šňůrka s malým keramickým amuletem. Muž padl znovu na zem a zoufale se

chytil za krk, jako by se začal dusit. Sir Wiggin si ho ale nevšimal. Svůj meč zatím stále pevně svíral v ruce a odcházel pryč. Pohled na amulet ho ale zastavil a přinutil znovu se otočit čelem k muži. Upřel na něj překvapený pohled. Poté se zadíval na amulet a srdce mu spálil záblesk opravdového smutku. Na amuletu byla podobizna dívky s pronikavě zelenýma očima. Sir Wiggin si vzpomněl na mladou dívku tak podobnou jeho milované ženě, kterou sir Perkins surově znásilnil a zabil. Náhle ucítil závrať a zapotácel se. Zaslechl slabé zasvištění a jemu tak dobře známý zvuk nárazu šípu do lidského těla. Na krátký okamžik zavřel oči v očekávání palčivé bolesti a tepla krve rozlévající se po těle, aby mohl věnovat poslední vzpomínku své milované Gudrun. Nic z toho se však nestalo. Otevřel tedy oči a spatřil svého nepřítele se šípem v hrudi a mečem zdviženým nad hlavou. Sira Wiggina to překvapilo na tolik, že nebyl schopen pohybu. Teprve když se mrtvý muž zhroutil k zemi, teprve po tom se otočil a za sebou uviděl mladého vojáka s lukem připraveným k dalšímu výstřelu.

Když Edmond uviděl překvapený a zároveň smutný pohled sira Wiggina, sklonil luk k zemi a pokrčil rozpačitě rameny. Sir Wiggin se otočil k mrtvému muži, po krátkém zaváhání se k němu sklonil a amulet mu položil na hrud. Poté poklekl vedle něj a zatlačil mu oči.

Právě když sir Wiggin dokončil krátkou modlitbu nad mrtvým tělem mladého vesničana, všiml si, že kromě Edmonda nad ním stojí také tři jezdcí. Jeden na sira Wiggina kývl hlavou a když sir vstal, oznámil, že mu sir Treighton vzkazuje, aby s nimi zajel k nedaleké skalní rozsedlině, protože se tam údajně skrývají nějakí nepřátelští vojáci.

„A proč tam s vámi nejede sir Perkins? Jste přece jeho vojáci?“ zeptal se unaveným hlasem sir Wiggin a dodal: „Nebo už snad sira Perkinse zabíjení omrzelo?“

„Ano to jsme, ale sir Treighton chce aby ste tam s náma

jel vy. Sir Perkins by je hned všechny pobil, ale sir Treighton chce vyzvědět, jestli ještě někde nečihá v záloze další armáda. Zdá se mu, že jich bylo nějak málo,“ řekl jeden z vojáků a tvářil se při tom tak, že by byl sir Wiggin ochoten tomu, co říká, dokonce věřit. Nešlo mu ovšem do hlavy, proč posílá sir Treighton vojáky sira Perkinse. Proč neposlal někoho ze svých mužů a nebo z jeho vlastních? Vždyť přece ví, že mezi ním a sirem Perkinsem panuje jisté nepřátelství. Své pochyby však na sobě nedal znát. Vzal si od druhého muže otěže koně, kterého mu přivedli, a než nasedl, upřeně se zahleděl Edmondovi do očí a lehce očima uhnul směrem k mrtvému, nad kterým se předtím modlil. Poté se spolu se třemi vojáky vydal napříč bojištěm k nedaleké skalní rozsedlině.

Když přijeli na okraj křovin, které zakrývaly výhled na vrchol skal, sir Wiggin sesedl z koně, hlasitě vykřikl a svalil se na zem. Muži se po něm ohlédli, sir ležel na zemi a držel se oběma rukama za nohu.

„Stalo se vám něco sire?“ zeptal se jeden z mužů. „Mám něco s nohou. V té vřavě sem zakopl o nějakou mrtvolu a od té doby to strašně bolí. Myslím že ...“

„Na vrchol už je to pouze kousek. Jestli tam někdo je, tak my se o něj postaráme a vy je jenom vyslechnete,“ přerušil ho jeden z vojáků. „No, tak co kdybych počkal tady a vy je dovedli sem?“ zeptal se sir Wiggin a jednou rukou pevně sevřel jílec svého meče.

„Na to zapomeňte sire. Teď budete s náma, a když to nepude po dobrém, tak to pude po zlým!“ pronesl vůdce tříčlenné bandy poté, co stoupl siru Wigginovi na pochvu s mečem. Oba jeho společníci se na sira Wiggina vrhli, odzbrojili ho a vlekli na vrchol skalisek. Sir Wiggin se sice bránil, ale zároveň stále předstíral, že ho bolí zraněná noha.

„To už sir Perkins klesl tak hluboko, že si najímá na své nepřátele vrahy?! Já myslel že se rád dívá svým obětem do očí!“ zeptal se sir Wiggin.

„Bohužel tu radost si ve vašem případě musí nechat ujít. Vaše smrt, když už ste přežil bitvu, musí vypadat nevině. Ale když máte zraněnou nohu, je to o to jednodušší. Ono chodit s takovým zraněním po skalách, to je opravdu nerozvážnost. Ale nebojte se, sir Perkins si také přijde na své. Až se nasytí tý vaší ženušky!“ zařval vůdce nájemných vrahů s huronským smíchem. Ale díky tomu také přeslechl svištění, které se k němu rychle blížilo. Teprve když jeden z jeho kumpánů hlasitě vydechl a uvolnil ze sevření sira Wiggina, si všiml šípu v jeho hrudi. Sir Wiggin nezávalhal ani na okamžik. Vytrhl se tomu druhému, kterého při tom odstrčil, a sebral mu meč. Hned na to prudkým máchnutím uťal svému překvapenému únosci hlavu. Než se náhle osamocený vůdce nájemných vrahů vzpamatoval, zasvištěl meč v ruku sira Wiggina podruhé, a než zasáhl také hrdlo tohoto ďáblova sluhy, stačil sir Wiggin ještě vykřiknout:

„Teď je to potřetí sire Perkinsi!“

Cesta k jeskyni, kde žila stará čarodějnice, nebyla lehká. Lady Gudrun se musela prodírat hustým podrostem a neustále sledovat úzkou stezku, která vypadala jako vyšlapaná od zvěře. Jen zasvěcení znali tuto stezku a nikdo nebyl ochoten přiznat, že ji zná, natož aby byl se uvolil k jeskyni někoho dovést. Nevena lady Gudrun tvrdila, že jí znají dokonce také kněží, kteří vedou tak nelítostný a nesmířitelný boj proti čarodějnictví, a přesto často odsoudí k smrti na hranici nevinné lidi a tuto skutečnou čarodějnici nechávají být. Bylo to podivné, ale lady Gudrun nad tím moc nepřemýšlela. Důležité bylo, zda ji čarodějnice dá to, co potřebuje.

Cestou zpátky již nad cestou ani nad čarodějnici nepřemýšlela. Na okamžik dostala strach, že by čarodějnice jednou mohla prozradit, co jí dala, a celý hrůzný plán by vyšel najevo, ale když si vzpomněla na všechny ty kněží, kteří

využívají její služby pro své plány a odstranění nepohodlných svědků jejich vlastních nekalých rejdů, této myšlence se zasmála a dál se jí netrápila.

„... spojit tvoje panství s tím jeho ...“

„Moje panství,“ něco takového lady Gudrun až do té chvíle, kdy to poprvé vyslovila Nevena, nenapadlo.

„Moje panství - vždyť to je moje panství!“ opakovala si lady Gudrun a začala se tomu hlasitě smát. Nikdy před tím ji ani nenapadlo, že by byla paní nějakého panství, a teď když se paní jednoho, sice chudého, ale přece jen panství stala, proč by měla být stále pouhou služebnou? Je na tom sice lépe než obyčejné služebné, ale pořád musí poslouchat. Teď už sice ne svého pána, ale pouze svého manžela, jenomže pro muže jsou ženy pouhým přívěškem. Patří k majetku, kterým se mohou chlubit. A když se jich nabaží, když se jim přestanou zdát dosti reprezentativními, nebo se jim naskytne možnost vzít si za manželku nějakou bohatší anebo z vlivnější rodiny, té staré se prostě zbaví. Nechají ji zabít, pokud to neudělají sami, nebo s pomocí nějakého úplatného faráře ji nařknou z nevěry a zbaví se jí jako cizoložnice. A je to považováno za normální. Tak proč by se stejně nemohly chovat ženy? Jak říkala Nevena - v lepších kruzích to patří k bontonu. A ona teď do lepších kruhů přece patří.

Lady Gudrun klopytala o kořeny stromů a pevně odnože keřů, táhnoucích se jako hadi přes stezku nízko nad zemí, ale ani to ji nepřimělo opustit své myšlenky a více pozornosti věnovat úzké, na některých místech téměř neznatelné stezce. Běžela lesem jako zbavena smyslů, jako v horečce, neschopna myslet na nic jiného než na to, co musí udělat.

Znovu se musela zasmát když si vzpomněla na Nevenu, jak se vyděla když ji požádala, aby k té staré čarodějnici zašla ona. Hned se třikrát přežehnala a modlila se k Bohu až do okamžiku, kdy jí vysvobodila prohlášením, že si tam

dojde sama.

„Cha - modlila se – ona, která sama celou tu věc vymyslela a dokonce, i když tvrdila že u té staré čarodějnice nikdy nebyla, znala cestu do posledního kamene, do posledního keříčku. A najednou se modlí k Bohu, jako by ten její hříšné duši mohl ještě nějak pomoci. Však dobře, že tam nešla. Kdo ví, co by ji cestou mohlo napadat za věci. Teď říká, že můžu panství vládnout sama, ale co když myslela, že by mohla vládnout ona sama? Co kdyby se mně zbavila a sama pak s pomocí té staré čarodějnice mého muže nějak uhranula a on si ji vzal za manželku? Kdo ví, co má v té své hlavě za nekalé úmysly. Je to potvořa. Už to, jak dokázala sira Wiggina přesvědčit, aby si vzal obyčejnou chudou holku, když by mohl mít nějakou z lepší rodiny, která by mu na jeho panství přinesla majetek. A on místo toho ještě zaplatil takové jmění, aby mě vykoupil ze spárů mých příbuzných. Ta určitě u té staré čarodějnice byla, a ne jednou. - A kdoví jestli spolu nemají něco společného. A proč tak ráda zapaluje oheň v krbu. Asi má oheň ráda. A co když ...“

Když chtěla vyslovit poslední myšlenku, hrdlo se jí sevřelo a hrůza jí proměnila srdce v led. Bezděky se zastavila a nemohla popadnout dech. Horečně, aniž by si to uvědomovala, se snažila vzpomenout na všechny podivné věci, záhadné úmrtí a další věci, které se nepodařilo vysvětlit, které se v jejich vsi staly. Mysl jí zaplavily vzpomínky na tolik věcí, které se jí zdály záhadné, až se jí z toho začala točit hlava. Trochu zavrávala, opřela se o strom a snažila se své myšlenky znovu ovládnout.

„ ... je to její dcera?!“ Vyslovila nevyřčenou myšlenku a ucítila nesmírnou úlevu. Všechny vzpomínky na záhady a podobné nevysvětlené události byly ty tam a její mysl se projasnila. Ještě chvíli si s tou myšlenkou pohrávala, ale nakonec usoudila, že to je pouze výplod její zmučené mysli. Nevena je sice d'ábel v ženském těle, ale dcera čaro-

dějnice? Vždyť jí není vůbec podobná – i když té ženě život se strachem ve vlhké špinavé jeskyni vzal i ty poslední ženské rysy, zatím co Nevena žila poměrně slušný život – na sirotka. Ale příbuzní to určitě nejsou.

Zavrhla i poslední náznak podezření a vydala se opět na cestu. Její myšlenky se vrátily zpět k představě, jak vládne „svému panství“, a začala se také zaobírat ryze praktickými věcmi. Napadlo ji, že by mohla využít Lotu. Měla s řízením panství zkušenosti, ale ta by pod ní, bývalou služebnou, sloužit nechtěla. A navíc je siru Wigginovi tak oddaná.

„Ne, ta musí pryč! - Ale kovář? - Kovář by se hodil. Se starým pánem si milování asi moc neužiju, anebo to bude jako milování s mrtvolou.“ Otrásla se hrůzou z pomyšlení, jak se miluje s nějakým starým, vráskami zkrabatělým mužem, a rychle si v mysli vybavila mužné, svalnaté kovářovo tělo.

„Jenomže toho chce Nevena. A jiný vhodný milenec na panství není. Jedině snad, že bych nějakého přijala do svých služeb. Ale co když můj nový manžel bude chtít abych se přestěhovala k němu? Ten tam bude mít také své věrné služebné. Jak by mne pak můj milenec mohl navštěvovat? A co s manželem?“

Mysl lady Gudrun se začala plnit otázkami, na které nedokázala odpovědět. Brzy se jí opět zatočila hlava a musela se na okamžik zastavit. Když se jí konečně podařilo zahnat všechny ty dotěrné a nepříjemné myšlenky, vykročila na širokou cestu. Ta již byla pohodlnější, ale také zde hrozilo větší nebezpečí, že někoho potká.

„No co – to co zvládla Lota, zvládnou taky. A s Nevenou a kovářem už to nějak udělám. Vždyť muži stejně věčně někde jezdí a válčí, a tak za ně na jejich panstvích všechno musí dělat ženy. A kdyby mně někdo ohrožoval, tak se určitě taky najde někdo, kdo mně rád ochrání. A toho starýho ...“

Další slova ji uvízla v hrdle. Teprve teď si uvědomila, že stále mluví nahlas, a přitom už jde po cestě která není tak opuštěná jako ta, která vede k jeskyni staré čarodějnice. Rychle se ohlédla, jestli ji někdo nemohl slyšet a zrychlila. Než se jí znovu začaly nezodpovězené otázky vtírat do mysli, byl již hrad jejího panství na dohled a ona se začala věnovat jiným otázkám. Takovým, které nemusela před nikým skrývat.

Vojsko vedené sirem Treightonem mělo důvod k oslavám, ale urputným bojem unavení muži neměli sílu k oslavám a pohled na množství mrtvých jim navíc bral i chuť ke slavení, a tak se daleko víc těšili na návrat domů. Stejně tak sir Wiggin, který po celou dobu válečného tažení téměř nedokázal myslet na nic jiného než na svoji ženu. Jediné, co ho dokázalo odvést od myšlenek na ni, byl pokus o jeho zákeřnou vraždu, zosnovaný sirem Perkinsem. Ta věc mu nešla z hlavy. Nikdy by nevěřil, že by sir Perkins byl schopen něčeho takového.

Ale nic, ani tato skutečnost mu nedokázalo zkalit radost z návratu domů. Těšil se až své ženě představí svého mladého přítele a vlastně zachránce, se kterým se ale nechtěl teď po předešlých událostech moc ukazovat na veřejnosti a projevovat mu přízeň, aby se sir Perkins nedovtípil, kdo zhatil jeho plány a nepokusil se zabít také jeho. O to víc se těšil, až budou u něj na hradě, a budou moci oslavit vítězství a stvrdit své přátelství. Sir Wiggin v něm viděl svého syna, kterého zatím neměl a po kterém tolik toužil. Byl to syn, který již mohl začít plnit jeho sny. Sny o novém silném rodu Wigginů.

V Edmondových žilách sice nekolovala jeho krev, ale byl stejně chudý, stejně čestný a stejně tak jako kdysi on toužil po lepším životě. A sir Wiggin se rozhodl mu ho dát. Vděčil mu za svůj život, a tak dát mu domov bylo to nejmenší, co pro něj mohl udělat. Navíc když budou dva,

budou mít mnohem větší sílu čelit intrikám sira Perkinse.

Edmond byl rád, že si získal důvěru a přátelství sira Wiggina, na jehož panství vyrostl a které byl nakonec nucen opustit kvůli proradnému obchodníkovi, který mu nejprve nabídl práci a pak ho, aby mu nemusel zaplatit, obvinil z krádeže. Zanechal doma svoji sestru, o kterou se měl starat a chránit ji. Teď se konečně vracel domů. Ale nevracel se jako tulák, ani jako psanec, vracel se jako hrdina a přítel svého pána. Vracel se s mocí a touhou udělat konec všem příkořím, kterými on a jeho sestra trpěli, a byl rozhodnut udělat konec všem nepravostem.

I když se těšil domů a nemohl se dočkat, až opět uvidí svoji sestru, vyslyšel prosbu sira Wiggina, aby zůstal s ostatními a dohlédl na jeho majetek, zatímco on se vydá napřed za svojí ženou, a připraví vše potřebné pro uvítání syna vracejícího se z války, kterým se Edmond siru Wiggini stal.

Zpráva o vítězství se šířila rychle. Stejně tak se šířily také zprávy o tom, kdo padl a kdo přežil. A tak také zpráva o brzkém návratu sira Wiggina se rychle dostala na jeho hrad. Sira Wiggina tedy ani moc nepřekvapilo, když v jezdcí na dvoukoláku taženém jedním koněm, rychle se blížícím jemu vstříc, rozpoznal svoji věrnou služebnou Lotu. Že je to ona ho sice nepřekvapilo, ale to jakou rychlostí mu jede vstříc, ho polekalo a srdce se mu rozbušilo strachem při pomyslení, že se něco stalo jeho milované Gudrun. Jenomže zpráva, kterou mu Lota nesla, ho ranila mnohem víc, než by dokázala správa o její smrti.

Když svoji ženu opouštěl, nařídil Lotě, aby se o lady Gudrun starala a dohlédla na to, aby se jí nic nestalo. Ale že se od Loty po svém návratu dozví, že téměř hned po jeho odjezdu mu byla jeho žena nevěrná, to ho ani v nejhorším snu nenapadlo. Dokonce ani pás cudnosti jí nenutil nosit, protože jí věřil, považoval to za ponižující a ženy

v jejím postavení nedůstojné. Ale zpráva, kterou mu Lota přinesla, ho ranila tak, že mu srdce v ten okamžik zkamenělo.

Lota klečela na zemi, zapřísahala se, že nevěděla, jak své paní v jejím počínání zabránit, a prosila sira Wiggina za odpuštění. Sir Wiggin ji však nevnímal. Seděl na koni s pohledem upřeným ke svému hradu, jako by se snažil zbořit jeho zdi, aby zavalily tu nevěrnici. Po krátkém děsivém mlčení, smutným ale přesto stále tvrdým hlasem vyzval Lotu, aby jela domů a dělala, jako by se nic nestalo a s ním ještě nemluvila. Poté dal své služebné mírný náskok a vydal se za ní. Teď už ale nejel se srdcem překypujícím láskou a s nedočkavostí, která ho poháněla celou cestu, než se potkal s Lotou. Teď ho poháněla zlost a nenávisť. Ve svém nitru zápasil s chaosem. Vzpomínal na všechno krásné, co s Gudrun prožil. Na dívku v chýši, kterou nechal žít, jež dokázala svoji podobností s Gudrun uhasit jeho válečnický žár, a tak ji nechal neposkvrněnu a naživu. Vzpomínal na zlost, kterou cítil, když zjistil že ji sir Perkins zabil. Vzpomínal na vesničana ve službách nepřátel, kterého také nechtěl zabít, protože v něm poznal prostého člověka, kterým byl kdysi také on sám. Na mladého muže, který, jak později zjistil, byl asi manželem a nebo snoubencem té dívky a k nepříteli se tak možná přidal pouze z touhy po pomstě.

Ale to vše teď bylo pryč. To vše jeho žena pošlapala. Ten soucit, který v něm probudila a který dokázal čelit i jeho válečnické vášni, udusila jednou provždy a sir Wiggin již nedokázal myslet na nic jiného než na pomstu.

Když projel bránou na nádvoří svého hradu, cítil se Sir Wiggin mnohem starší než doopravdy byl. Byl vyhořelý. Jeho vášnivá nenávisť a žal spálily jeho duši na troud. Teď už si ani nebyl jistý, zda dokáže své ženě něco vyčist, natož aby se jí pomstil. Ale když první člověk, kterého potkal a který se mu na projev úcty zhluboka poklonil byl kovář,

žár nenávisti v jeho nitru opět vzplál, a než-li se stačil kovář muži, kterého pokořil tím nejhorším způsobem, podívat do očí, tasil sir Wiggin svůj meč a probodl kováři srdce.

V podivném stavu nevědomí, do kterého se sir Wiggin zabitím svého soka v lásce a pokořitele dostal, ani nezaslechl dívčí výkřik hrůzy, který se rozlehl nádvořím jako havraní zakrákání věštící tragédii.

Když vešel do hlavního sálu, jeho nitro ještě stále plálo plamenem nenávisti, ale jeho mysl jako by vyčerpaná dlouhým bojem, jen stěží vnímala lady Gudrun, klečící u jeho nohou a plačtivě prosící za odpuštění. Sir stál jako socha, také ve chvíli, kdy lady Gudrun stále plačtivým hlasem prohlašovala, že jsou to pouhé pomluvy a že kovář chodil do hradu za Nevenou. Když se konečně jeho mysl vrátila do reality, otočil se, aniž by na lady Gudrun pohlédl, a odešel pryč.

V kuchyni však jeho nenávist opět vzplála plameny. Už jak se blížil, zaslechl ženské výkřiky a zvuky zápasu. Když stanul na prahu kuchyně, zahlédl, jak Nevena klečí na Lotině hrudi a zuřivě do ní bodá nůž. Tasil meč, vyrazil jí nůž z ruky a potom ji za vlasy dovedl až nazpět do hlavního sálu. Tam Nevenou smýkl ke krbu, kde narazila hlavou do krbové římsy, a její bezvládné tělo se zhroutilo do topeniště. V tu chvíli začala lady Gudrun opět plakat a ukazovat na Nevenino tělo s tvrzením, že to ona všechno zosnovala, aby mohla zaujmout její místo.

Sir Wiggin opět ustrnul v nehybném transu a pomalu zasunul meč do pochvy. Lady Gudrun využila patrně zklidnění svého manžela a podala mu pohár vína. Sir Wiggin si pohár vzal, přiložil k ústům, a teprve teď, od okamžiku, kdy se po svém návratu setkal se svojí ženou, na lady Gudrun pohlédl.

Jeho ruka byla rychlá jako had. Také sevření hrdla mladé ženy bylo stejně silné a pohled sira Wiggina, kterým

pronikal až do její mysli, byl stejně chladný. Když již lady Gudrun klečela na zemi a jen stěží popadala dech, nalil jí sir Wiggin víno do hrdla a uvolnil sevření, aby otrávené víno mohlo jeho ženě stéct dál a vykonat tak dílo, ke kterému bylo určeno.

Po krátké chvíli ucítil, jak Gudrunino tělo opouští veškerá síla a hrouť se mu k nohám. Když tělo lady Gudrun nejevilo známky života, klesl sir Wiggin vedle ní a soucitně se zadíval do jejích vyhaslých očí.

Edmond našel svého dobrodince zhrouceného v křesle u vyhaslého krbu. Sir Wiggin hleděl kalným pohledem kamsi do nekonečné dálky svého nitra a příchod svého nevlastního syna nevnímal.

Při jeho příchodu bylo nádvoří prázdné. Žádné služebnictvo mu nepřišlo naproti a tak Edmonda napadlo, že vrazi najatí sirem Perkinsem dorazili na hrad sira Wiggina a dokonali své dílo. Jediné známky života – ženský pláč – zaslechl v kovárně. Vešel tedy do kovárny a tam uviděl rakev s mrtvým tělem mladého muže, u které plakala starší žena a dvě dívky. Muž byl na první pohled zabit mečem. Edmond tiše vyšel zpět na nádvoří a rychle se rozběhl do hradu. Když po krátkém bloudění vešel do jakéhosi pokoje, objevil další rakev. Tentokrát v ní však ležela starší žena s hrudí zalitou krví. Muž, který vešel za Edmondem do místnosti, se nejprve polekal, ale když mu Edmond vysvětlil, kdo je, řekl mu o celé tragédii, která se na hradě po návratu sira Wiggina odehrála.

Edmond se tedy vydal za svým dobrodincem, od kterého si sliboval lepší život pro sebe i pro svoji sestru a který mu byl již několik let vzorem. Za mužem, jakým si přál se stát.

Již po krátké chvíli, po kterou stál a hleděl na zmučenou tvář sira Wiggina, si všiml uprostřed místnosti další rakve a u ní obrazu mladé dívky. Při pohledu na obraz mu srdce

sevřela mrazivá ruka hrůzy. Pomalými kroky přešel k rakvi, pohlédl na bledou tvář lady Gudrun a vykřikl zoufalstvím. Oči mu zalily slzy a Edmond náhle nemohl popadnout dech. Sen o lepším životě se rozplynul a jeho srdce drtilo zoufalství. Znovu pohlédl na obraz a pak se pomalými šouravými kroky starce vydal zpět k siru WIGGINOVI. Zahleděl se mu do jeho kalných očí, tasil meč a probodl siru Wigginovi jeho zkamenělé srdce.